

1981

STAATSBLAAD
van de
REPUBLIEK SURINAME

No. 181

DECREET C-58

DECREET van 23 december 1981 tot vaststelling van een loonbelasting (Decreet Loonbelasting).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het wenselijk is een loonbelasting in te stellen;

Heeft, na goedkeuring door de Raad van Ministers, vastgesteld het navolgende decreet:

HOOFDSTUK I

Algemene bepaling

Artikel 1

Voor de toepassing van het bij of krachtens dit decreet bepaalde wordt verstaan onder:

- a. "Minister" : de Minister van Financiën;
- b. "Inspekteur" : de Inspekteur der Direkte Belastingen;
- c. "Ontvanger" : de Ontvanger der Direkte Belastingen.

HOOFDSTUK II

Belastingplicht

Artikel 2

Onder de naam loonbelasting wordt van werknemers een direkte belasting geheven.

2

1981

No. 181

Artikel 3

1. Werknemer is de natuurlijke persoon die tot een inhoudingsplichtige in dienstbetrekking staat of van een inhoudingsplichtige loon geniet uit een vroegere dienstbetrekking van hemzelf of van een ander, dan wel uit een bestaande dienstbetrekking van een ander.
2. Wie niet binnen Suriname woont, wordt slechts als werknemer bebeschouwd voor zover hij:
 - a. zijn dienstbetrekking binnen Suriname vervult, dan wel loon geniet uit een vroeger binnen Suriname vervulde dienstbetrekking;
 - b. in dienstbetrekking staat tot een Surinaamse publiekrechtelijke rechtspersoon, dan wel uit andere hoofde loon geniet van een zodanige rechtspersoon;
 - c. loon geniet uit een bestaande of vroegere dienstbetrekking door hemzelf of door een ander vervuld als bestuurder of commissaris van een binnen Suriname gevestigd lichaam als bedoeld in artikel 1 van de "Inkomstenbelasting 1922", ook in geval van beperking van de bevoegdheid tot buiten Suriname gelegen gedeelten van de onderneming van dat lichaam.
3. Voor de toepassing van het tweede lid, letter a, wordt het personeel dat uit hoofde van een dienstbetrekking tot een onderneming waarvan de leiding binnen Suriname is gevestigd, werkzaam is of is geweest op een vervoermiddel dat het verkeer onderhoudt tussen plaatsen binnen en plaatsen buiten Suriname, dan wel tussen plaatsen buiten Suriname onderling, geacht die dienstbetrekking binnen Suriname te vervullen of te hebben vervuld.
4. Waar een werknemer woont wordt naar de omstandigheden beoordeeld.

Artikel 4

1. Als dienstbetrekking wordt mede aangemerkt de arbeidsverhouding van:
 - a. degene, die krachtens overeenkomst met een ander tegen beloning geregeld zijn bemiddeling verleent tot het tot stand komen van verzekeringsovereenkomsten;
 - b. de commissaris van een binnenlands belastingplichtig lichaam in de zin van de "Inkomstenbelasting 1922";
 - c. degene, die als artiest optreedt, tenzij dit optreden rechtstreeks is overeengekomen met een natuurlijk persoon ten behoeve van diens persoonlijke aangelegenheden;
 - d. degene, die als beroep een tak van sport beoefent;
 - e. degene, wiens functie op een verkiezing of benoeming berust.
2. Bij of krachtens Staatsbesluit kunnen regelen worden gesteld, ingevolge welke eveneens als dienstbetrekking wordt aangemerkt de arbeidsverhouding van degene, die tegen beloning persoonlijke arbeid verricht en wiens arbeidsverhouding niet reeds ingevolge de voorgaande bepalingen als dienstbetrekking wordt aangemerkt, doch hiermede maatschappelijk gelijk kan worden gesteld.

Artikel 5

Als dienstbetrekking wordt niet beschouwd de arbeidsverhouding van degene, die ten behoeve van de natuurlijk persoon, tot wie hij in dienstbetrekking staat, uitsluitend of nagenoeg uitsluitend huiselijke of persoonlijke diensten in diens huishouding verricht.

Artikel 6

1. Inhoudingsplichtige is:
 - a. degene, tot wie een of meer personen in dienstbetrekking staan;
 - b. degene, die aan een of meer personen loon uit een vroegere dienstbetrekking tot hemzelf of tot een ander verstrekt;

- c. degene, die ingevolge een aanspraak die niet tot het loon behoort, aan een of meer personen uitkeringen of verstrekkingen uit een dienstbetrekking tot een ander doet.
2. Wie niet binnen Suriname woont of gevestigd is, wordt slechts als inhoudingsplichtige beschouwd voor zover hij binnen Suriname een vaste inrichting voor de uitoefening van zijn bedrijf of beroep of een binnen Suriname wonende of gevestigde vaste vertegenwoordiger heeft.
3. Diplomatieke, consulaire en andere vertegenwoordigers van vreemde mogendheden en de hun toegevoegde ambtenaren worden, indien zij van vreemde nationaliteit zijn en zij in Suriname geen bedrijf of zelfstandig beroep uitoefenen, onder voorwaarde van wederkerigheid, niet als inhoudingsplichtige beschouwd.
4. De woon- of vestigingsplaats van de inhoudingsplichtige wordt naar de omstandigheden beoordeeld.

Artikel 7

Als degene tot wie de dienstbetrekking bestaat, wordt beschouwd:

1. in de gevallen, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder:
 - a. degene, met wie de overeenkomst tot bemiddeling is gesloten;
 - b. het lichaam;
 - c. degene, met wie het optreden is overeengekomen;
 - d. degene, met wie de sportbeoefening is overeengekomen;
 - e. degene, die het loon uitbetaalt.
2. in de gevallen bedoeld in artikel 4, tweede lid: degene, die bij het aldaar bedoelde Staatsbesluit als inhoudingsplichtige is aangewezen:

HOOFDSTUK III

Voorwerp van belasting

Artikel 8

1. De belasting wordt geheven naar het zuiver loon.
2. Zuiver loon is het loon verminderd met de aftrekbare kosten en, voor werknemers die binnen Suriname wonen met de in de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922" bedoelde aftrekposten.
3. Voor de toepassing van het tweede lid, worden de buiten Suriname verblijfhoudende Surinamer die in dienstbetrekking staat tot een Surinaamse publiekrechtelijke rechtspersoon, alsmede zijn niet duurzaam gescheiden van hem levende echtgenoot en kinderen voor wie hij kinderaftrek geniet, geacht binnen Suriname te wonen.

Artikel 9

1. Loon is al hetgeen, onder welke naam en in welke vorm ook, uit een dienstbetrekking of een vroegere dienstbetrekking wordt genoten.
2. Tot het loon behoren aanspraken om na verloop van tijd of onder een voorwaarde een of meer uitkeringen of verstrekkingen te ontvangen, voor zover zij niet worden gedekt door stortingen van de werknemer.

Artikel 10

1. Tot het loon behoren niet:
 - a. aanspraken die berusten op een pensioenregeling;
 - b. aanspraken ingevolge de Surinaamse Ongevallenregeling;
 - c. aanspraken die naar aard en strekking overeenkomen met aanspraken als bedoeld zijn onder letter b;
 - d. uitkeringen en verstrekkingen ingevolge een aanspraak die tot het loon behoort;

- e. kostenvergoedingen, indien de inhoudingsplichtige overtuigend kan aantonen dat en in hoeverre deze betrekking hebben op noodzakelijke, rechtstreeks uit het vervullen der dienstbetrekking voortvloeiende, kosten;
 - f. bedragen, welke worden ingehouden wegens verplichte bijdragen ingevolge een pensioenregeling;
 - g. de waarde van het vervoer betreffende het in de regel dagelijks reizen van de werknemer tussen zijn woning of verblijfplaats en de plaats van zijn werkzaamheden, voor zover het vervoer door of vanwege de inhoudingsplichtige plaatsvindt.
2. Onder pensioenregeling wordt verstaan.
 - a. iedere regeling welke uitsluitend ten doel heeft de verzorging bij invaliditeit en ouderdom van werknemers of gewezen werknemers en voorziening in het levensonderhoud van hun weduwen, minderjarige kinderen en pleegkinderen, een en ander door middel van pensioen;
 - b. elke regeling die door de Minister als zodanig is aangegeven.
3. De Minister kan bepalen dat eveneens niet tot het loon behoren:
 - a. andere aanspraken dan die welke bedoeld zijn in het eerste lid, indien dit tot vergemakkelijking van de heffing van de belasting kan leiden;
 - b. uitkeringen ter gelegenheid van een dienstjubileum van de werknemer;
 - c. uitkeringen en verstrekkingen tot dekking van bijzondere kosten van de werknemer terzake van bevalling, ziekte, invaliditeit of sterfgeval;
 - d. uitkeringen tot dekking van de kosten van een opleiding of studie voor een beroep van de werknemer, alsmede verstrekkingen ten behoeve van zodanige opleiding of studie;
 - e. uitkeringen en verstrekkingen tot vergoeding van schade aan en verlies van goederen van de werknemer.

4. De Minister kan regelen geven naar welke wordt beoordeeld in hoeverre vergoedingen geacht kunnen worden te strekken tot bestrijding van noodzakelijke kosten als bedoeld zijn in het eerste lid, letter e.

Artikel 11

1. Niet in geld genoten loon wordt in aanmerking genomen naar de waarde welke daaraan in het economisch verkeer kan worden toegekend, met dien verstande dat, indien het niet mogelijk of gebruikelijk is dat loon te gelde te maken, de waarde wordt gesteld op ten hoogste het bedrag van de besparing.
2. De Minister kan nadere regelen geven met betrekking tot de waardering van aanspraken en van niet in geld genoten loon.

Artikel 12

Aftrekbare kosten zijn de noodzakelijke, rechtstreeks uit het behoorlijk vervullen der dienstbetrekking voortvloeiende kosten, voor zover zij niet gedaan worden tot het voeren van een zekere staat.

HOOFDSTUK IV

Tarief

Artikel 13

1. a. Ten aanzien van gehuwde werknemers wordt het bedrag van de verschuldigde belasting over een loontijdvak voor een jaar afgeleid uit de navolgende tabel:

Zuiver loon	Bedrag van de belasting met	Verhoogd	Voor elk geheel bedrag van
			Sf 50,— boven
Sf 4.050,— of meer, doch minder dan Sf 8.000,—	Sf 36,—	Sf 7,14	Sf 4.050,—
Sf 8.000,— of meer, doch minder dan Sf 12.000,—	Sf 600,—	Sf 10,—	Sf 8.000,—
Sf 12.000,— of meer, doch minder dan Sf 15.000,—	Sf 1.400,—	Sf 14,—	Sf 12.000,—
Sf 15.000,— of meer, doch minder dan Sf 18.000,—	Sf 2.240,—	Sf 17,—	Sf 15.000,—
Sf 18.000,— of meer, doch minder dan Sf 21.000,—	Sf 3.260,—	Sf 19,—	Sf 18.000,—
Sf 21.000,— of meer, doch minder dan Sf 26.000,—	Sf 4.400,—	Sf 21,—	Sf 21.000,—
Sf 26.000,— of meer, doch minder dan Sf 36.000,—	Sf 6.500,—	Sf 22,50	Sf 26.000,—
Sf 36.000,— of meer, doch minder dan Sf 50.000,—	Sf 11.000,—	Sf 24,—	Sf 36.000,—
Sf 50.000,— of meer	Sf 17.720,—	Sf 25,—	Sf 50.000,—

- b. Ten aanzien van ongehuwde werknemers wordt de belasting volgens vorenstaande tabel verhoogd met 15 percent, indien het zuiver loon niet hoger is dan Sf 6.000,— en overigens met 20 percent.
- c. Het bedrag der belasting wordt naar beneden afgerond op hele guldens.
- 2. Voor hen die ingevolge artikel 15 kinderaftrek genieten, wordt het bedrag der verschuldigde belasting gevonden door het in de tabel voor gehuwde werknemers aangegeven bedrag te verminderen met 5 percent van dat bedrag, met een maximum van Sf. 150,— per kind per jaar.
- 3. Loontijdvak is het tijdvak waarover het loon wordt genoten. Het bedrag van de belasting over een ander loontijdvak dan een jaar wordt door herleiding bepaald. Bij de herleiding wordt:
 - a. een jaar op 364 dagen;
 - b. een maand op 30 1/3 dag;
 - c. een week op 7 dagen en
 - d. een dag op 8 uren gesteld.
- 4. De Minister stelt voor door hem aan te wijzen gevallen loonbelastingtabellen vast voor loontijdvakken, waarvoor hij deze nodig acht.

In deze tabellen kunnen een of meer positieve of negatieve bestanddelen van het zuiver loon, alsmede de kinderaftrek — al dan niet tot een gemiddeld bedrag — op zodanige wijze worden verwerkt, dat naast het bedrag aan loon, waarin die bestanddelen niet zijn opgenomen, terstond het belastingbedrag of belastingpercentage is vermeld.

Bij het opstellen van deze tabellen brengt de Minister de door hem nodig geachte loonklassen en afrondingen aan.

Artikel 14

Voor de toepassing van de tabel wordt:

- 1. als ongehuwd aangemerkt de van tafel en bed gescheiden werknemer;

- 2. als gehuwd aangemerkt de ongehuwde, dan wel de van tafel en bed gescheiden werknemer, die:
 - a. kinderaftrek geniet of zeven jaren achtereen genoten heeft, of
 - b. de leeftijd van 60 jaar heeft bereikt, of
 - c. ten minste zeven jaren achtereen gehuwd is geweest en een echtelijk huishouden heeft gevormd. Is een echtelijk huishouden voortgezet met een of meer uit het huwelijk geboren kinderen of met een of meer eigen of aangehuwde kinderen die tot het echtelijk huishouden behoord hebben, dan wordt dat huishouden ook in zijn voortzetting als een echtelijke huishouding aangemerkt.

Artikel 15

- 1. De werknemer geniet kinderaftrek voor:
 - a. tot zijn gezin behorende eigen en aangehuwde kinderen, alsmede pleegkinderen die door hem als eigen kind geheel worden onderhouden en opgevoed, indien zij geen eigen middelen van bestaan hebben en de leeftijd van 18 jaar nog niet hebben bereikt;
 - b. minderjarige kinderen van 18 jaar of ouder die wegens voortdurende lichaams- of zielsgebreken niet in hun onderhoud kunnen voorzien.
- 2. Een kind vallende onder het eerste lid, letter b, wordt voor twee kinderen geteld.
- 3. Voor eenzelfde kind kan slechts door één der ouders kinderaftrek worden genoten.

Artikel 16

Voor de toepassing van artikel 13, eerste lid, artikel 14 en artikel 15 is beslissend de toestand bij de aanvang van het belastingjaar of belastingtijdvak ingevolge de "Inkomstenbelasting 1922".

Artikel 17

- 1. Een beloning die toegekend wordt over een tijdvak dat meerdere normale loontijdvakken bestrijkt, wordt afzonderlijk belast.

2. De belasting over de in het eerste lid bedoelde beloning (de bijzondere beloning) is als volgt te berekenen:
 - a. het bedrag van de bijzondere beloning wordt gedeeld door het aantal normale loontijdvakken waaraan de bijzondere beloning is toe te rekenen en vervolgens gevoegd bij het volgens de tabel belaste loon over het loontijdvak waarin de bijzondere beloning wordt genoten;
 - b. over het onder a. als uitkomst verkregen loonbedrag wordt de belasting bepaald volgens de tijdvaktabel;
 - c. het met toepassing van letter b. verkregen belastingbedrag wordt verminderd met het belastingbedrag dat volgens de tabel verschuldigd is over het normale tijdvakloon;
 - d. de over de bijzondere beloning verschuldigde belasting is gelijk aan het produkt van het onder c. berekende verschil en het aantal onder a. bedoelde normale loontijdvakken.
3. Loon toegekend wegens overwerk, kan als bijzondere beloning worden aangemerkt. Het aantal loontijdvakken waaraan deze bijzondere beloning kan worden toegerekend is gelijk aan het aantal loontijdvakken dat verstreken is sinds de voorgaande betaling wegens overwerk; dit aantal bedraagt maximaal het aantal loontijdvakken dat een kalenderjaar omvat.

Artikel 18

1. In afwijking van de artikelen 8, 13, 14 en 17 wordt:
 - a. ten aanzien van de onder artikel 31 van de "Inkomstenbelasting 1922" vallende gehuwde vrouw, de belasting geheven door op het loon de tabel, bedoeld in artikel 13, eerste lid, letter a, toe te passen als ware het loon gelijk aan het zuiver loon, met dien verstande, dat het bedrag van de verschuldigde belasting niet minder zal bedragen dan vijf percent van het loon;
 - b. ten aanzien van de binnen Suriname wonende artiest of beroepssportbeoefenaar, die een overeenkomst van korte duur is aangegaan, de belasting geheven over het loon naar een tarief van 10 percent;

- c. ten aanzien van de niet binnen Suriname wonende artiest of beroepssportbeoefenaar, die een overeenkomst van korte duur is aangegaan, de belasting geheven over het loon naar een tarief van 15 percent.
2. De gehuwde vrouw kan, ingeval het inkomen van haar echtgenoot naar schatting geheel of genoeg geheel zal bestaan uit het door haar genoten zuiver loon, de Inspekteur verzoeken bij beschikking te bepalen dat het eerste lid, letter a, te haren aanzien buiten toepassing blijft, in welk geval de loonbelasting geheven wordt als ware zij haar echtgenoot.

HOOFDSTUK V

Wijze van heffing

Artikel 19

1. De belasting wordt geheven door inhouding op het loon.
2. De inhoudingsplichtige is verplicht de belasting in te houden op het tijdstip waarop het loon wordt betaald of verrekend wordt, ter beschikking van de werknemer wordt gesteld of rentedragend wordt, dan wel vorderbaar en tevens inbaar wordt.
3. In geval op grond van een verdrag of andere regeling ter voorkoming van dubbele belasting geen loonbelasting behoort te worden ingehouden, mag de inhoudingsplichtige de inhouding slechts achterwege laten, indien de werknemer hem een daartoe strekkende verklaring van de Inspekteur heeft doen toekomen.
4. Overtreft de belasting het van de inhoudingsplichtige genoten loon in geld, dan wordt het ontbrekende geacht te zijn ingehouden op het in het tweede lid omschreven tijdstip, met dien verstande, dat de inhoudingsplichtige bevoegd is dat ontbrekende te verhalen op de werknemer.

Artikel 20

1. De inhoudingsplichtige is verplicht de over een tijdvak ingehouden belasting binnen zeven dagen na het einde van dat tijdvak op aangifte af te dragen bij de Ontvanger. De Minister kan voor loontijdvakken korter dan een maand een afwijkende regeling geven.

2. In zeer uitzonderlijke gevallen en alleen op schriftelijk verzoek van de inhoudingsplichtige, kan de Inspekteur onder door hem te stellen voorwaarden, uitstel verlenen voor het indienen van de aangifte en de afdracht van de belasting.
3. Ook in de gevallen dat geen belasting behoeft te worden ingehouden, dient aangifte te worden gedaan binnen zeven dagen na het einde van het loontijdvak.
4. De aangifte geschiedt schriftelijk bij de Ontvanger op een kosteloos door de Inspekteur verstrekt aangiftebiljet. Ieder die tot het doen van aangifte verplicht is en aan wie geen aangiftebiljet is uitgereikt, is verplicht dit bij de Inspekteur aan te vragen vóór het einde van het loontijdvak.

Artikel 21

1. Aftrekbare kosten en de in de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922" bedoelde aftrekposten, worden in aanmerking genomen in het jaar, waarin zij worden betaald of verrekend, door de werknemer ter beschikking worden gesteld of rentedragend worden.
2. Aftrekbare kosten en de in de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922" bedoelde aftrekposten, worden geacht tezamen ten minste te bedragen 10 percent van het loon met een maximum van Sf 1.500,— per jaar. Indien de aftrekbare kosten en de in de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922" bedoelde aftrekposten tezamen vermoedelijk hoger zullen zijn, worden zij slechts in aanmerking genomen voor zover bij beschikking is bepaald dat op een vermindering te dier zake aanspraak bestaat. Het verzoek om zodanige beschikking wordt gericht tot de Inspekteur. De beschikking kan te allen tijde bij nadere beschikking worden herroepen.
3. Het verzoek wordt slechts ingewilligd, voor zover aannemelijk is dat bij afwijzing van het verzoek meer loonbelasting zou worden geheven dan het bedrag dat aan inkomstenbelasting verschuldigd zou zijn, zo een aanslag in die belasting zou worden opgelegd.

4. Het jaarlijks bedrag der vermindering wordt toegerekend aan de loontijdvakken welke ten tijde van de beschikking nog niet zijn verstreken, met dien verstande dat het reeds aan vroegere loontijdvakken toegerekende gedeelte van het bedrag buiten aanmerking blijft.

Teruggaaf

Artikel 22

1. De inhoudingsplichtige die teveel heeft afgedragen, kan binnen drie jaren na de afdracht een gemotiveerd schriftelijk verzoek om teruggaaf indienen bij de Inspekteur.
2. De Inspekteur doet binnen een maand na ontvangst van het verzoekschrift uitspraak.
3. De uitspraak is met redenen omkleed indien aan het verzoek niet ten volle wordt tegemoetgekomen.
4. De Inspekteur zendt een afschrift van de uitspraak bij aangezekende brief aan de reclamant of reikt het hem tegen gedagtekend ontvangstbewijs uit.

Artikel 23

1. De vrouw wier huwelijk in de loop van het kalenderjaar is ontbonden of die in het kalenderjaar scheiding van tafel en bed heeft verkregen, kan de Inspekteur schriftelijk verzoeken — indien over loontijdvakken in dat kalenderjaar het tarief bedoeld in artikel 18, lid 1, letter a, is toegepast — teruggaaf te verlenen van de loonbelasting die minder verschuldigd is indien over die loontijdvakken het tarief van artikel 13, lid 1, letter a zou zijn toegepast.
2. Het verzoek om teruggaaf wordt ingewilligd indien de teruggaaf meer dan Sf. 25,— bedraagt.

Naheffing en administratieve boete

Artikel 24

1. Indien de belasting niet of niet tot het juiste bedrag is afgedragen of indien een te hoge teruggaaf of vermindering is

verleend, kan de te weinig afgedragen dan wel te veel teruggegeven belasting worden nageheven.

De Inspekteur legt daartoe een aanslag op.

2. De bevoegdheid tot naheffing vervalt door verloop van vijf jaren na het einde van het kalenderjaar waarin de belasting-schuld is ontstaan of de teruggaaf is verleend.

Artikel 25

De in een naheffingsaanslag begrepen belasting kan met ten hoogste 100 percent worden verhoogd.

Verhoging vindt plaats volgens door de Minister te geven regelen.

Artikel 26

Indien en voor zover de belasting te laat, doch voordat een naheffingsaanslag is vastgesteld, wordt betaald, kan de Inspekteur bij wijze van verhoging een naheffingsaanslag opleggen van ten hoogste 10 percent van het te laat betaalde bedrag.

Artikel 27

1. De aanslagbiljetten worden door de Inspekteur gedagtekend en aan de betrokkenen toegezonden.
2. Naheffingsaanslagen zijn invorderbaar vijftien dagen na de dagtekening van het aanslagbiljet, waarna de Ontvanger, zonder enige aanmaning of waarschuwing tot gerechtelijke invordering overgaat.
Daarbij kan het dwangbevel onmiddellijk na het bevel tot betaling, zonder verder verwijl ten uitvoer worden gelegd.

Artikel 28

De Directeur der Belastingen is bevoegd tot het verlenen van gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van de in de artikelen 25 en 26 bedoelde verhoging, indien verzachtende omstandigheden aanwezig zijn.

Aansprakelijkheid

Artikel 29

1. Hoofdelijk aansprakelijk is:

- a. voor de belasting en de administratieve boete verschuldigd door een niet binnen Suriname wonende of gevestigde inhoudingsplichtige:
de leider van zijn vaste inrichting binnen Suriname zijn binnen Suriname wonende of gevestigde vaste vertegenwoordiger, dan wel degene die de leiding heeft van de hier te lande verrichte werkzaamheden;
- b. voor de belasting en de administratieve boete verschuldigd door een niet rechtspersoonlijkheid bezittende vennootschap of vereniging:
ieder der bestuurders;
- c. voor de belasting en de administratieve boete verschuldigd door een inhoudingsplichtige, die is ontbonden of wiens plaats van vestiging niet langer binnen Suriname is gelegen:
ieder van de met de vereffening of overbrenging van de onderneming belaste personen, behoudens voor zover zij aantonen dat de niet-voldoening niet aan hen is te wijten;
- d. voor de belasting en de administratieve boete verschuldigd door twee of meer inhoudingsplichtigen:
ieder van die inhoudingsplichtigen;
- e. voor de ten onrechte niet ingehouden loonbelasting:
de betreffende werknemer, tenzij deze de Inspekteur van de nalatigheid van de inhoudingsplichtige in kennis heeft gesteld.

2. De in het eerste lid, letter e, bedoeld aansprakelijkheid van de werknemer omvat mede de in een op hem betrekking hebbende naheffingsaanslag begrepen administratieve boete, indien hij wist of redelijkerwijs moest vermoeden dat de verschuldigde belasting niet is ingehouden, tenzij hij de Inspekteur van de nalatigheid van de inhoudingsplichtige in kennis heeft gesteld.

HOOFDSTUK VI**Bezwaar en Beroep****Artikel 30**

1. Hij die bezwaar heeft tegen een beschikking van de Inspekteur als bedoeld in artikel 18, tweede lid en artikel 21, tweede lid, kan binnen twee maanden na de dagtekening van die beschikking een bezwaarschrift indienen bij de Inspekteur.
2. Hij die bezwaar heeft tegen het bedrag dat als belasting door een inhoudingsplichtige van hem is ingehouden, kan, tenzij dit bezwaar zijn oorzaak vindt in de bij de vaststelling van het zuiver loon in aanmerking te nemen aftrekbare kosten en aftrekposten als bedoeld in artikel 8, tweede lid, of in de toepassing van artikel 18, eerste lid, letter a, binnen twee maanden na de inhouding een bezwaarschrift indienen bij de Inspekteur.
3. De inhoudingsplichtige of de werknemer die bezwaar heeft tegen de hem opgelegde naheffingsaanslag, kan binnen twee maanden na de dagtekening van het aanslagbiljet een bezwaarschrift indienen bij de Inspekteur.

Artikel 31

1. Op het bezwaarschrift wordt zo spoedig mogelijk uitspraak gedaan door de Inspekteur.
2. Indien het bezwaar is gericht tegen een naheffings-aanslag met betrekking tot welke de vereiste aangifte niet is gedaan of niet volledig is voldaan aan de verplichtingen ingevolge de artikelen 34 en 35 wordt bij de uitspraak op het bezwaarschrift de naheffingsaanslag gehandhaafd, tenzij gebleken is dat en in hoeverre hij onjuist is.
3. De uitspraak is met redenen omkleed indien aan het bezwaar niet ten volle wordt tegemoetgekomen.
4. De Inspekteur zendt een afschrift van de uitspraak bij aangetekende brief aan de reclamant of reikt het hem tegen dagtekend ontvangstbewijs uit.

Artikel 32

1. Hij die bezwaar heeft tegen een ingevolge artikel 22 of artikel 31 gedane uitspraak van de Inspekteur, kan binnen twee maanden nadat het afschrift der uitspraak ter post is bezorgd of tegen ontvangstbewijs is uitgereikt, in beroep komen bij de in artikel 59 van de "Inkomstenbelasting 1922" bedoelde Raad van Beroep.
2. Overigens zijn de bepalingen van de artikelen 55 tot en met 59, van de "Inkomstenbelasting 1922" van overeenkomstige toepassing.

Artikel 33

Een uit een uitspraak van de Inspekteur of van de Raad van Beroep voortvloeiende teruggaaf van ingehouden belasting wordt verleend aan degene van wie de belasting is ingehouden.

HOOFDSTUK VII**Bijzondere Bepalingen****Artikel 34**

- Iedere inhoudingsplichtige is gehouden aan de Inspekteur:
- a. de door deze gevorderde gegevens en inlichtingen te verstrekken welke voor de heffing van de belasting waarvan de inhouding aan hem is opgedragen, van belang kunnen zijn;
 - b. boeken en andere bescheiden, waarvan de kennisneming van belang kan zijn voor de vaststelling van feiten welke invloed kunnen uitoefenen op de heffing van de belastingen, waarvan de inhouding aan hem is opgedragen, desgevorderd ter inzage te verstrekken.

Artikel 35

1. De gegevens en inlichtingen dienen duidelijk, stellig en zonder voorbehoud te worden verstrekt, hetzij schriftelijk, hetzij mondeling, ter keuze van de Inspekteur en binnen een door deze te stellen termijn.
2. Toegelaten moet worden dat afschriften, fotocopieën, lichtdrukken en uittreksels worden gemaakt van de boeken en andere bescheiden waarvan op grond van artikel 34 inzage wordt verstrekt.

Artikel 36

De verplichtingen welke volgens de artikelen 34 en 35 bestaan jegens de Inspekteur, gelden mede jegens iedere door of vanwege de Minister aangewezen andere ambtenaar van de belastingdienst.

Artikel 37

1. De inhoudingsplichtige is gehouden volgens door de Minister te stellen regelen:
 - a. van de werknemer opgave te verlangen van gegevens waarvan kennisneming voor de heffing van de belasting van belang kan zijn;
 - b. de onder a bedoelde gegevens door te geven aan een andere inhoudingsplichtige;
 - c. een loonadministratie te voeren;
 - d. aan de Inspekteur opgave te verstrekken van het in een kalenderjaar door de werknemer genoten loon van de ingehouden belasting en van andere gegevens welke van belang kunnen zijn voor de heffing van de loonbelasting en de inkomstenbelasting;
 - e. aan de werknemer opgave te verstrekken van het in een kalenderjaar genoten loon en de ingehouden belasting.
2. Indien de werknemer geen gegevens heeft verstrekt als zijn bedoeld in artikel 38, dient de inhoudingsplichtige de belasting in te houden volgens het hoogste tarief.

Artikel 38

De werknemer is gehouden volgens door de Minister te stellen regelen aan de inhoudingsplichtige opgave te verstrekken van gegevens waarvan de kennisneming voor de heffing van de belasting van belang kan zijn.

Artikel 39

Het is een ieder verboden hetgeen hem in enige werkzaamheid bij de uitvoering van dit decreet, of in verband daarmee, nopens de persoon of de zaken van een ander blijkt of wordt medegedeeld, verder bekend te maken dan nodig is voor de uitvoering van dit decreet of voor de heffing of de invordering van enige belasting.

Artikel 40

1. Bij Staatsbesluit kunnen voor bepaalde groepen werknemers nadere, zonedig afwijkende, regelen worden gesteld inzake de heffing van de belasting, alsmede andere in het kader van dit decreet passende nadere regelen worden gegeven ter aanvulling van in dit decreet geregelde onderwerpen.
2. De Minister kan aanvullende regelen geven betreffende:
 - a. de heffing van de belasting in geval loon van meer dan een inhoudingsplichtige of mede loon van een derde, dan wel over enig tijdvak meer dan een beloning wordt genoten;
 - b. inhouding van geschatte bedragen, gevolgd door periodieke afrekening.

HOOFDSTUK VIII

Strafbepalingen

Artikel 41

1. Hij die:
 - a. een aangifte onjuist of onvolledig doet;
 - b. verplicht zijnde tot het verstrekken van inlichtingen of gegevens, onjuiste of onvolledige inlichtingen of gegevens verstrekt;
 - c. verplicht zijnde tot het ter inzage verstrekken van boeken of andere bescheiden, valse of vervalste boeken of andere bescheiden ter inzage verstrekt;
 een en ander, indien daarvan het gevolg zou kunnen zijn dat te weinig belasting zou kunnen worden geheven, wordt gestraft, hetzij met hechtenis van ten hoogste twee maanden en geldboete van ten hoogste tienduizend gulden, hetzij met een van beide voormelde straffen.
2. Hij die een der in het vorige lid omschreven feiten opzettelijk begaat, wordt gestraft hetzij met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren en met geldboete van ten hoogste vijf en twintigduizend gulden, of indien dit hoger is, éénmaal het bedrag van de te weinig geheven belasting, hetzij met een van beide voormelde straffen.

3. Strafvervolgning wordt niet ingesteld, indien de schuldige alsnog een juiste en volledige aangifte doet, of juiste en volledige inlichtingen of gegevens verstrekt voordat hij weet of redelijkerwijze moet vermoeden dat een of meer van de in artikel 47 bedoelde ambtenaren de onjuistheid of onvolledigheid bekend is of bekend zal worden.

Artikel 42

Hij die niet of niet volledig voldoet aan een hem bij of ingevolge de artikelen 20, 34 en 35, tweede lid, opgelegde verplichting, wordt gestraft met een geldboete van ten hoogste duizend gulden.

Artikel 43

Hij aan wiens schuld schending van de bij artikel 39 opgelegde geheimhouding te wijten is, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste driehonderd gulden; indien de schending opzettelijk geschiedt wordt hij gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden.

Geen vervolging wordt ingesteld dan op klachte van hem te wiens aanzien de geheimhouding is geschonden.

Artikel 44

Op overtreding van krachtens dit decreet bij Staatsbesluit gegeven algemene regelen, kan daarbij straf worden gesteld, doch geen andere of hogere dan geldboete van ten hoogste vijfduizend gulden.

Artikel 45

Voor zover de Minister zulks daarbij bepaalt, wordt overtreding van een door hem krachtens dit decreet vastgesteld algemeen voorschrift gestraft met geldboete van ten hoogste duizend gulden.

Artikel 46

De bij dit decreet strafbaar gestelde feiten waarop gevangenisstraf is gesteld, zijn misdrijven. De overige bij of krachtens dit decreet strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen.

Artikel 47

Met het opsporen van bij of krachtens dit decreet strafbaar gestelde feiten zijn, behalve de in artikel 8 van het Surinaams Wetboek van Strafvordering bedoelde personen, de ambtenaren van de belastingdienst belast.

Artikel 48

Zolang het proces-verbaal, opgemaakt terzake van de bij of krachtens dit decreet strafbaar gestelde feiten — met uitzondering van die welke zijn bedoeld in artikel 43 — nog niet in handen van het Openbaar Ministerie is gesteld, kan de verdachte strafvervolgning voorkomen door vrijwillige voldoening aan de door de Directeur der Belastingen te stellen voorwaarden.

Als voorwaarde kan worden gesteld betaling van een bepaalde geldsom, bedragende niet minder dan vijftig cent en niet meer dan het maximum der geldboete op het feit gesteld.

Artikel 49

- Indien een bij dit decreet strafbaar gesteld feit wordt begaan door of vanwege een rechtspersoon, wordt de strafvervolgning ingesteld en worden de straffen uitgesproken:
 - hetzij tegen die rechtspersoon,
 - hetzij tegen hen die tot het feit opdracht hebben gegeven of die de feitelijke leiding hebben gehad bij het verboden handelen of nalaten,
 - hetzij tegen beiden.
- Het strafbaar gestelde feit wordt ondermeer begaan door of vanwege een rechtspersoon indien het wordt begaan door personen die, hetzij uit hoofde van een dienstbetrekking, hetzij uit andere hoofde, handelen in de sfeer van de rechtspersoon, ongeacht of deze personen ieder afzonderlijk het strafbare feit hebben begaan dan wel bij hen gezamenlijk de elementen van het strafbare feit aanwezig zijn.
- Aan een rechtspersoon wordt als hoofdstraf steeds een geldboete opgelegd.

HOOFDSTUK IX

Overgangs- en Slotbepalingen

Artikel 50

1. De artikelen 19 en 20 vinden voor het eerst toepassing over loontijdvakken, welke na 28 februari 1982 eindigen.
De Minister is bevoegd voor deze loontijdvakken tabellen samen te stellen waarin is verwerkt dat de verschuldigde loonbelasting over de loontijdvakken welke in de maanden januari en februari 1982 eindigen, evenredig wordt toegerekend aan de loontijdvakken die in 1982 na 28 februari eindigen.
2. De Minister is bevoegd regelen te geven volgens welke teruggaaf van loonbelasting kan plaatsvinden in gevallen waarin, door toepassing van de in het eerste lid bedoelde tabellen, meer loonbelasting is geheven dan bij toepassing van de, ingevolge artikel 13, lid 4 samengestelde tabellen het geval zou zijn geweest.
Deze teruggaaf kan slechts worden verleend indien daarom, op een door de Minister vastgesteld formulier, wordt verzocht.
Dit verzoek dient vóór 1 juli 1983 bij de Inspekteur te zijn ingediend.
Teruggaaf wordt slechts verleend, indien deze een bedrag van Sf 50,— (VIJFTIG GULDEN) overschrijdt.
3. Bijzondere beloningen, als bedoeld in artikel 17, genoten in 1982 vóór 1 maart worden geacht te zijn genoten in de maand maart 1982.
De over deze beloning verschuldigde belasting kan, desgewenst, in plaats van over de maand maart 1982, worden afgedragen over elk der maanden maart tot en met december 1982, en wel een tiende deel per maand. Houdt de werknemer op loon te genieten van de inhoudingsplichtige, die de bijzondere beloning heeft uitbetaald, dan dient het resterende nog af te dragen deel der belasting, te worden afgedragen bij de afdracht over het laatste loontijdvak waarover de inhoudingsplichtige aan die werknemer loon betaalt.

Artikel 51

De Minister kan nadere regelen geven omtrent de richtige uitvoering van dit decreet.

Artikel 52

1. Dit decreet, dat als "Decreet Loonbelasting" kan worden aangehaald, wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname bekend gemaakt.
2. Het treedt in werking met ingang van 1 januari 1982, met dien verstande dat het voor het eerst toepassing vindt ten aanzien van loontijdvakken welke na 31 december 1981 eindigen.

Gegeven te Paramaribo, de 23ste december 1981.

H.R. CHIN A SEN.

Het Militair Gezag,

D.D. BOUTERSE.

De Minister van Financiën,

A.E. TELTING.

De Minister van Justitie
en Buitenlandse Zaken,

H.H. NAARENDORP.

Uitgegeven te Paramaribo, de 23ste december 1981.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
Distriktsbestuur en Milieubeheer,

F.J. LEEFLANG.

DECREET van 23 december 1981 tot vaststelling van een loonbelasting (Decreet Loonbelasting).

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Met de invoering van de loonbelasting gaat een lang gekoesterde wens in vervulling zowel voor de fiskus als voor de kontribuabelen en wel voornamelijk omdat de vergaande doorvoering van de zgn. "pay as you earn" — beginsel, dat ten grondslag ligt aan de loonbelasting, enerzijds voor de schatkist een belangrijk liquiditeitsvoordeel inhoudt en anderzijds voor de kontribuabele groting van de rechtszekerheid betekent ten aanzien van de verschuldigde belasting.

Naast het liquiditeitsvoordeel dat voor de schatkist wordt bereikt door het feit dat de belasting reeds bij de bron wordt ingehouden en kort daarna wordt afgedragen, staat het voordeel van de verruiming van de kring der onder deze heffing vallende belastingplichtigen ten opzichte van de tot nog toe gegolden hebbende inhoudingsregelingen.

Een niet te onderschatten nevenvoordeel voor de Overheid wordt gevormd door de vermindering van de werklast door de — verplaatsing van een belangrijk gedeelte van het heffingswerk van de belastingdienst naar de werkgevers.

Het behoeft geen betoog dat ook de invordering in vergelijking met een heffing door middel van aanslagen minder arbeid zal vergen.

Hier staat tegenover dat de nieuwe afdeling loonbelasting van de inspectie der direkte belastingen noodzakelijkerwijze beslag zal leggen op een gedeelte van vorenbedoelde vrijkomende mankracht, doch naar verwachting zal er per saldo toch een drukverlichting in de top bereikt worden, waardoor meer aandacht besteed zal kunnen worden aan de aanslagregeling betreffende de gecompliceerde posten. De loonbelasting steunt op dezelfde draagkrachtbepalende factoren als de inkomstenbelasting en zal dan ook voor het merendeel der werknemers als eindheffing fungeren.

Slechts in de gevallen waarin beide echtgenoten loon genieten of waarvan ten gevolge van het genieten van neveninkomsten van enige omvang of door bepaalde andere oorzaken deze heffing bij

de draagkracht ten achter blijft, wordt daarop een correctie toegepast door het opleggen van een aanslag in de inkomstenbelasting.

Van vele duizenden belastingplichtigen zal dus de inkomstenbelasting uitsluitend geheven worden door inhouding op het loon, zodat het netto-loon dat zij ontvangen geheel in de private sfeer kan worden besteed en reservering voor latere betaling van over het loon verschuldigde belasting achterwege kan blijven.

In dit ontwerp is getracht een zo eenvoudig mogelijk systeem van loonbelastingheffing te creëren. Dat het ontwerp desondanks nog vrij ingewikkeld is, heeft verschillende oorzaken.

Als eerste moet worden genoemd, dat de loonbelasting een niet op zichzelf staande heffing is. Het loon — de opbrengst van een dienstbetrekking — is één van de bestanddelen waaruit het inkomen, volgens de "Inkomstenbelasting 1922", wordt opgebouwd.

De "Inkomstenbelasting 1922" is een gegeven; daarin kan men niet op korte termijn ingrijpende wijzigingen aanbrengen waardoor ons hele stelsel van belastingheffing drastisch zou worden veranderd. Een dergelijke verandering — hoewel wellicht zeer wenselijk — vereist een grondige bestudering en afweging waarmee zeer veel tijd gemoeid zal zijn. Wij moeten dan denken aan een tijdsbeslag van meerdere jaren.

Dit houdt in, dat de loonbelastingheffing moet passen in het patroon dat de "Inkomstenbelasting 1922" oplegt en dat is een ingewikkeld patroon.

Voorts moet bedacht worden dat wij leven in een gecompliceerde maatschappij. Kwam loon alleen voor in de vorm van een geldelijke uitkering over een bepaalde periode b.v. een week of fortnight, dan zou de zaak eenvoudig liggen.

Loon komt, naast een geldbedrag over een vaste periode, echter in velerlei vormen voor, zoals: een uitkering ineens, een (te hoge) kostenvergoeding, het kunnen beschikken over een auto of een woning van de werkgever, een recht op pensioen, een vergoeding voor studiekosten, een door de werkgever ten behoeve van de werknemer gesloten ongevallenverzekering, enz.

Dit vereist soms vergaande omschrijvingen van wat wel en wat niet onder loon moet worden verstaan.

Dan mag ook niet onvermeld blijven de neiging van velen om ten eigen bate naar de mazen van de Wet te speuren en van die mazen een dankbaar gebruik te maken. Er zijn mensen die menen dat alles wat de Wet niet verbiedt, geoorloofd is ook al doe je daarmee in feite de Staatskas tekort.

Het stoppen van de mazen in de Wet leidt veelal tot ingewikkelde, moeilijk leesbare en op zich weer vele strijdpunten oproepende wetteksten.

Eigenlijk zou daartegen een algemeen luidende formule moeten kunnen worden ontworpen. Het probleem daarbij is dat zo'n formule de rechtszekerheid van de individuele burger al gauw aantast. Ook dit punt zou onderwerp kunnen zijn van nadere studie en overweging.

Ondanks alle obstakels op de weg naar vereenvoudiging, zal toch deze weg, zoveel als mogelijk, moeten worden ingeslagen. Eigenlijk zou elke redelijk ontwikkelde burger een wet moeten kunnen begrijpen. Dit geldt temeer voor een loonbelastingwetgeving waarbij werkgever (inhoudingsplichtigen) een uitermate belangrijke rol bij de heffing van de belasting is toebedeeld.

Zij zijn het die het bedrag van het belaste loon moeten kunnen vaststellen en de daarover verschuldigde loonbelasting, bij de uitbetaling van het loon, moeten inhouden en afdragen aan de Ontvanger der Direkte Belasting. Het spreekt vanzelf dat de inhoudingsplichtigen daarbij zo min mogelijk moeilijkheden dienen te ondervinden.

Maar ook de belastingdienst zelf is zeer gebaat met een zo eenvoudig mogelijke opzet. Des te meer kans bestaat er, dat zij in staat zal zijn deze nieuwe taak naar behoren te vervullen.

Zoals gezegd laat het stelsel van de "Inkomstenbelasting 1922" weinig ruimte voor een eenvoudige opzet. In bedoelde wet zijn daarom enkele wijzigingen aangebracht die de uitvoering van de loonbelastingwetgeving vergemakkelijken.

De door de eigenaar bewoonde woning wordt — door een wijziging van artikel 5, eerste lid der "Inkomstenbelasting 1922" — niet meer als bron van inkomen aangemerkt. Dit heeft tengevolge dat de werknemers die alleen loon uit dienstbetrekking genieten nu niet, vanwege de opbrengst van de eigen woning, toch nog een aanslag inkomstenbelasting zouden moeten krijgen. De consequentie hiervan is echter, dat de onderhoudskosten en de hypotheekrente niet meer bij de berekening van het belastbare inkomen in

af trek kunnen worden gebracht. Dat kan voor sommige werknemers een pijnlijke ervaring zijn en niet in het belang van een goed onderhouden woning. In artikel 18 van de "Inkomstenbelasting 1922" is daarom een wijziging aangebracht waardoor het onderhoud van de eigen woning — behalve het buiten schilderwerk — slechts voor zover de kosten het bedrag van de huurwaarde te boven gaan, in aftrek mogen worden gebracht.

Teneinde belastingplichtigen in de gelegenheid te stellen zich vertrouwd te maken met de nieuwe situatie, is in Artikel II sub 5 a en b van de "Inkomstenbelasting 1922" een overgangsregeling opgenomen waarbij, op verzoek van belastingplichtige, de Inspecteur kan bepalen dat voor het jaar 1982 zowel ten aanzien van de bij hem in eigen gebruik zijnde woning als ten aanzien van de daarop rustende hypothecaire schuld de oude, voor het jaar 1981, geldende bepalingen nog van kracht zijn. Opgemerkt wordt dat het verzoek beide onderdelen moet inhouden.

Men kan geen toepassing van de oude regeling (wet) vragen voor bijvoorbeeld de hypothecaire schuld en van de nieuwe regeling van de onderhoudskosten.

Het verzoek moet vóór 1 februari 1982 zijn ingediend bij de Inspecteur.

Het streven om de loonbelasting zoveel mogelijk eindheffing te doen zijn — dat wil zeggen, dat er geen aanslag inkomstenbelasting meer zal volgen — brengt met zich mee dat verschillen, tussen de ingehouden loonbelasting en de eventueel over het zuiver inkomen verschuldigde inkomstenbelasting, lang niet altijd door middel van een aanslag inkomstenbelasting, zullen worden geëlimineerd. Dat kan voor de belastingplichtigen zowel voordelig als nadelig zijn. In het laatste geval kan dat een pijnlijke ervaring zijn. Men is dan al snel geneigd te stellen dat de rechtsongelijkheid en het draagkrachtbeginsel zijn aangetast.

Daarbij dient men wel te bedenken, dat iemand die rechtsongelijkheid onder geen beding wil accepteren daardoor in feite het recht verspeelt mee te praten en te denken over belastingvereenvoudiging.

Vereenvoudiging en rechtsongelijkheid schijnen als het ware elkaars tegenpolen.

Nu moet men dat niet te dramatisch zien. In de praktijk van de belastingheffing treedt veelal rechtsongelijkheid op omdat het ambtelijk apparaat niet in staat is alles tot op de bodem uit te zoe-

ken. Daardoor ontstaat de mogelijkheid dat de fiscaal-eenvoudige belastingbetaler tot de laatste cent zijn bijdrage moet leveren en de fiscaal-ingewikkelde kontribualen er stukken beter — zo pleegt men dit te noemen — vanaf komt.

Een ingewikkeld belastingstelsel bevordert dit verschijnsel en dat is niet te verhelpen door steeds maar meer ambtenaren aan te stellen.

Vanuit dit gezichtspunt bezien is de tegenstelling tussen belastingvereenvoudiging en rechtsongelijkheid minder groot dan men wel eens pleegt te denken.

De werkingsfeer van de loonbelasting wordt bepaald door de begrippen "werknemer", "loon" en "inhoudingsplichtige", die als gezamenlijk uitgangspunt de dienstbetrekking hebben.

Hoewel in beginsel het begrip dienstbetrekking in civielrechtelijke zin opgevat dient te worden, bevat het decreet enkele uitbreidingen en mogelijkheden van uitbreiding daarvan met enkele arbeidsverhoudingen die naar hun uiterlijke verschijningsvorm gelijkenis vertonen met de dienstbetrekking in civiele zin, zulks ter vereenvoudiging van de heffing en inning van de inkomstenbelasting.

Nadrukkelijk dient gesteld te worden dat de met deze belasting beoogde doelen slechts bereikbaar zullen zijn en blijven indien en zolang het apparaat dat belast is met de heffing en inning van de belasting zowel kwalitatief als kwantitatief op peil kan worden gebracht en gehouden.

In dit verband dient een bijzondere plaats te worden ingeruimd voor het controle-apparaat; meer nog dan voor de inkomstenbelasting geldt voor de loonbelasting dat de richtige heffing gewaarborgd zal moeten worden door een zeer actieve controle-dienst, dit omdat een belangrijk gedeelte van de heffing en inning van de belasting aan derden (werkgevers in de ruime zin) wordt overgelaten.

Tot besluit van deze algemene toelichting zij vermeld dat de invoering van de loonbelasting enkele aanpassingen in de bestaande wetgeving noodzakelijk maakt. Met name in de "Inkomstenbelasting 1922" dienen enkele min of meer ingrijpende wijzigingen te worden aangebracht.

Het behoeft tenslotte geen betoog dat met de totstandkoming van de loonbelasting de bestaande inhoudingsregelingen komen te vervallen.

ARTIKELGEWIJZE TOELICHTING

HOOFDSTUK I :

Algemene Bepalingen

Artikel 1.

Dit artikel spreekt voor zichzelf en behoeft derhalve geen toelichting.

HOOFDSTUK II :

Belastingplicht

Artikel 2.

Aangezien de inkomstenbelasting, waarop de loonbelasting een voorheffing is, een directe belasting is, is de loonbelasting — uit een oogpunt van wetssystematiek — eveneens als een directe belasting aangeduid.

Met betrekking tot de inhoud van het begrip werknemer zij verwezen naar de artikelen 3 en 4 waarin de omvang van de subjektieve belastingplicht voor de loonbelasting wordt bepaald.

De werkingsfeer van de loonbelasting wordt verder omljnd in de bepalingen over de begrippen "inhoudingsplichtige" en "loon".

Artikel 3.

Ingevolge artikel 2 wordt de loonbelasting geheven van werknemers. Artikel 3 geeft aan wie voor de loonbelasting als werknemer wordt aangemerkt en vangt aan met te bepalen dat daarvoor slechts natuurlijke personen in aanmerking komen. Verdere voorwaarde voor het zijn van werknemer is dat een dienstbetrekking aanwezig is of heeft bestaan, dan wel dat een arbeidsverhouding bestaat of heeft bestaan die door dit decreet als dienstbetrekking wordt beschouwd.

De hierbedoelde fiktieve dienstbetrekkingen zijn in artikel 4 aangegeven.

Het in het eerste lid genoemd begrip dienstbetrekking omvat zowel de privaatrechtelijke dienstbetrekking (zijnde de arbeids-overeenkomst naar burgerlijk recht) als de publiekrechtelijke dienstbetrekking (niet berustend op een overeenkomst doch op een aanstelling of op de wet).

Onder het begrip publiekrechtelijke dienstbetrekking valt de arbeidsverhouding van de ambtenaar die wordt benoemd en eveneens die van Ministers en Onderministers.

Voorts de militairen die hun dienstplicht vervullen en wier arbeidsverhouding op de wet berust.

Het hebben van een eigen dienstbetrekking is voldoende om een persoon werknemer te doen zijn.

Anders is het met betrekking tot de eigen vroegere dienstbetrekking en de bestaande of vroegere dienstbetrekking van een ander, ten aanzien waarvan mede vereist is dat betrokkene uit zodanige dienstbetrekking loon geniet.

Ten aanzien van in Suriname wonende personen is het niet van belang waar de dienstbetrekking wordt of werd vervuld.

Met betrekking tot niet in Suriname wonende personen geldt daarentegen dat zij in beginsel slechts als werknemer worden beschouwd voor zover de dienstbetrekking hier te lande wordt of werd vervuld.

De letters b en c van het tweede lid bevatten uitzonderingen op het voorgaande.

Met betrekking tot:

1. Surinaamse publiekrechtelijke dienstbetrekkingen en
2. bestuurders en commissarissen van binnen Suriname gevestigde lichamen in de zin van artikel 1 van de "Inkomstenbelasting 1922",

is het niet van belang waar de dienstbetrekking wordt of werd vervuld.

Het derde lid bevat de fictie dat steeds als het binnen Suriname vervullen of vervuld zijn van een dienstbetrekking wordt aangemerkt de werkzaamheid of vroegere werkzaamheid van personeel op vervoermiddelen welke het verkeer met Suriname dan wel het verkeer tussen plaatsen buiten Suriname onderhouden, indien de dienstbetrekking bestaat tot een onderneming waarvan de leiding binnen Suriname gevestigd is.

Het vierde lid bepaalt ten slotte dat naar de omstandigheden dient te worden beoordeeld waar iemand woont.

Artikel 4.

Het eerste lid verruimt het begrip dienstbetrekking met de arbeidsverhouding van de onder a tot en met e genoemde personen, hetgeen tot gevolg heeft dat zij werknemer zijn in de zin van artikel 3 en derhalve aan de loonbelasting zijn onderworpen.

Gelet op de in artikel 3, eerste lid, gegeven definitie van het begrip "werknemer" strekt de in het eerste lid van artikel 4 neergelegde fictie ten aanzien van het begrip "dienstbetrekking" zich ook uit tot degene die loon geniet uit door de fiktieve werknemer (vroeger) verrichte werkzaamheden.

Het tweede lid schept de mogelijkheid dat bij Staatsbesluit het begrip "dienstbetrekking" wordt uitgebreid. Er kunnen zich meerdere arbeidsverhoudingen voordoen waarbij weliswaar geen sprake is van een formele gezagsverhouding, maar die toch zoveel overeenkomst met een dienstbetrekking vertonen, dat het zinvol is die arbeidsverhouding als dienstbetrekking aan te merken.

Hierbij kan bijv. gedacht worden aan een overeenkomst tot aanneming van werk als bedoeld in artikel 1613b van het Surinaams Burgerlijk Wetboek, aan de arbeidsverhouding van z.g. thuiswerkers, en aan die van artsen en specialisten tot het Staatsziekenfonds.

De arbeidsverhouding van artsen en specialisten tot het Staatsziekenfonds en die van thuiswerkers zullen krachtens het betreffende Staatsbesluit als een dienstbetrekking worden aangemerkt.

Artikel 5.

Naast de in artikel 4 neergelegde uitbreidingen en mogelijkheid van verdere uitbreiding van het begrip dienstbetrekking, bevat artikel 5 een beperking daarvan. De civiel-rechtelijke dienstbetrekking van degene die ten behoeve van een natuurlijk persoon, uitsluitend of nagenoeg uitsluitend huiselijke of persoonlijke diensten in diens huishouding verricht, wordt voor de loonbelasting buiten aanmerking gelaten.

Daarbij is onder meer overwogen dat de opsporing van de betreffende inhoudingsplichtigen onevenredig veel werk voor de belastingdienst met zich mee zou brengen.

Artikel 6.

Dit artikel regelt de kring van personen die tot inhouding van loonbelasting verplicht zijn. Het begrip inhoudingsplichtige is overigens ook van belang voor de afbakening van de kring der belastingplichtigen, de werknemers.

Artikel 3 vereist voor het zijn van werknemer immers onder meer dat de relevante relatie tot een inhoudingsplichtige bestaat.

Letter a betreft de bestaande dienstbetrekking.

De in deze bepaling neergelegde inhoudingsplicht van de werkgever is beperkt tot het uit de betreffende dienstbetrekking verstrekt loon.

Letter b ziet op een vroegere dienstbetrekking en verklaart tot inhoudingsplichtige degene die loon verstrekt aan iemand die tot hem of tot een ander in dienstbetrekking heeft gestaan.

Dus zowel de vroegere werkgever als bijv. pensioenfondsen, voorzieningsfondsen, verzekeringsmaatschappen e.d.

Letter c ziet op bestaande dienstbetrekkingen en verklaart tot inhoudingsplichtige degene die aan iemand uit een dienstbetrekking tot een ander uitkeringen of verstrekkingen doet ingevolge een aanspraak die niet tot het loon behoort.

Krachtens deze bepaling is bijv. inhoudingsplichtig de verzekeringsmaatschappij waar de werkgever de aanspraken van de werknemer heeft verzekerd.

Het tweede lid handelt over de buitenlandse inhoudingsplichtige en regelt dat een niet in Suriname wonende of gevestigde persoon slechts als inhoudingsplichtige wordt beschouwd voor zover hij een hier te lande aanwezige vaste inrichting voor de uitoefening van zijn bedrijf of beroep dan wel een hier te lande aanwezige vaste vertegenwoordiger heeft. Voor de betekenis van de begrippen vaste inrichting en vaste vertegenwoordiger wordt verwezen naar de inkomstenbelasting en relevante verdragen ter voorkoming van dubbele belasting.

Gelet op de immuniteit van vertegenwoordigers van vreemde mogendheden en van de hun toegevoegde ambtenaren bepaalt het derde lid dat zij onder bepaalde voorwaarden niet als inhoudingsplichtige worden aangemerkt.

Het vierde lid bepaalt ten slotte, overeenkomstig hetgeen in artikel 3, lid 4, ten aanzien van de werknemer is geregeld, dat de woon- of vestigingsplaats van de inhoudingsplichtige naar de omstandigheden wordt beoordeeld.

Artikel 7.

Dit artikel geeft aan wie inhoudingsplichtig is in de gevallen waarin krachtens de fikties van het eerste en het tweede lid van artikel 4 het bestaan van een dienstbetrekking wordt aangenomen.

HOOFDSTUK III :**Voorwerp van belasting**

Artikel 8.

De loonbelasting wordt geheven naar het zuiver loon. Krachtens het tweede lid is voor in Suriname wonende werknemers het zuiver loon gelijk aan het loon, verminderd met de aftrekbare kosten en de aftrekposten van de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922".

Bij de berekening van het zuiver loon van buiten Suriname wonende werknemers wordt evenwel geen rekening gehouden met laatstgenoemde aftrekposten.

Dit verschil in behandeling tussen binnenlandse en buitenlandse werknemers komt, gelet op de samenhang tussen de loon- en inkomstenbelasting, overeen met het voor de inkomstenbelasting geldende regiem.

Het derde lid bevat een uitzondering ten aanzien van de buiten Suriname verblijfhoudende Surinamers die in dienstbetrekking staan tot een Surinaamse publiekrechtelijke rechtspersoon, alsmede hun niet duurzaam gescheiden van hen levende echtgenoten en de kinderen waarvoor zij kinderaftrek genieten.

Zij worden geacht binnen Suriname te wonen en staan derhalve voor de berekening van hun zuiver loon op één lijn met degene die, beoordeeld naar de feitelijke omstandigheden, hier te lande wonen.

Voor de omschrijving van het begrip aftrekbare kosten wordt verwezen naar artikel 12.

Artikel 9.

Het begrip loon is in de eerste plaats uitgangspunt voor het objekt van de belasting.

Daarnaast is het ook van betekenis voor de afbakening van de subjektieve belastingplicht.

Zie hieromtrent artikel 3.

Ingevolge het eerste lid omvat het begrip loon alles wat onder welke naam en in welke vorm ook uit een dienstbetrekking of een vroegere dienstbetrekking wordt genoten. Derhalve behoren niet alleen in geld genoten voordelen tot het loon, doch ook verstrekkingen in andere vorm, zoals beloningen in natura. Ook zullen bijv. uit de dienstbetrekking voortgekomen besparingen op particuliere uitgaven tot het loon moeten behoren.

Wil een voordeel als loon worden aangemerkt, dan moet er een oorzakelijk verband bestaan met de dienstbetrekking. Het verband met de dienstbetrekking moet overheersend zijn, waarbij het evenwel niet van belang is of terzake van het voordeel arbeid is verricht.

Bron is de rechtsbetrekking tussen werknemer en werkgever, dus de dienstbetrekking zelf.

Ingevolge het tweede lid worden tot het loon ook gerekend aanspraken op toekomstige of voorwaardelijke uitkeringen of verstrekkingen.

Gedacht wordt hierbij aan gevallen waarin ten behoeve van de werknemer naast de kontante beloning een voorziening wordt getroffen krachtens welke hij of zijn nabestaanden **aanspraken** verwerven om op een toekomstig tijdstip, al dan niet onder bepaalde voorwaarden, in het genot te worden gesteld van één of meer uitkeringen of verstrekkingen.

In afwijking van artikel 19, lid 2, worden de hierbedoelde aanspraken als loon in aanmerking genomen en dient er derhalve loonbelasting over de waarde daarvan te worden ingehouden op het tijdstip waarop de aanspraak ontstaat en niet wanneer de uit de aanspraak voortvloeiende uitkering of verstrekking wordt genoten.

De tegenhanger van de onderhavige bepaling is neergelegd in artikel 10, eerste lid, letter d; indien de aanspraak belast is, blijven de daaruit voortvloeiende uitkeringen of verstrekkingen vrij.

Voor de waardering van aanspraken wordt verwezen naar artikel 11.

Artikel 10.

Dit artikel geeft de uitzonderingen aan op het in artikel 9. eerste lid, neergelegde ruime loonbegrip.

In het eerste lid worden imperatief enkele uitzonderingen aangegeven, terwijl het derde lid de Minister van Financiën de mogelijkheid laat om één of meer van de daarin onder a tot en met e genoemde aanspraken en uitkeringen eveneens buiten het loonbegrip te stellen.

Wordt een aanspraak krachtens het onderhavige artikel buiten aanmerking gelaten, dan zullen de uit de aanspraak voortvloeiende uitkeringen of verstrekkingen uiteraard weer wel tot het loon gerekend worden.

In letter e van het eerste lid wordt bepaald dat kostenvergoedingen niet tot het loon behoren indien de inhoudingsplichtige overtuigend kan aantonen dat de kosten, waarop de vergoedingen betrekking hebben, rechtstreeks voortvloeien uit het vervullen van de dienstbetrekking en noodzakelijk zijn.

Door deze omschrijving wordt bedoeld een zware bewijslast op de inhoudingsplichtige te leggen om daardoor zoveel mogelijk zeer tijdrovende discussies te vermijden.

De inhoudingsplichtige heeft niet vooraf de machtiging van de Inspekteur nodig om de kostenvergoeding niet tot het loon te rekenen. De Inspekteur zal achteraf — in het kader van een bij de inhoudingsplichtige in te stellen loonbelastingkontrole — beoordelen of er een juiste beslissing is genomen door de inhoudingsplichtige.

Is dat niet het geval, dan zal een naheffingsaanslag worden opgelegd, waarbij de mogelijkheid aanwezig is krachtens artikel 25 een verhoging toe te passen, indien de inhoudingsplichtige zijn beslissing verwijtbaar lichtvaardig heeft genomen.

De kosten, waarvoor een vergoeding kan worden toegekend, moeten rechtstreeks uit het vervullen van de dienstbetrekking voortvloeien. Reiskosten tussen de woning en de plaats waar het werk verricht wordt, voldoen niet aan dit criterium: zij vloeien primair voort uit persoonlijke omstandigheden. Vandaar dat in letter g uitdrukkelijk is bepaald dat de waarde van het vervoer vanwege de werkgever tussen de woonplaats en de werkplaats

niet tot het loon behoort. Het gaat hier niet om een autokosten-vergoeding voor het reizen tussen de woonplaats en de plaats waar het werk verricht wordt — die vergoeding valt niet onder letter g en is dus loon — maar het gaat om vervoer door of vanwege de inhoudingsplichtige, dus bijvoorbeeld wanneer deze een bus laat rijden.

Het tweede lid geeft aan wat onder pensioenregeling verstaan dient te worden. De onder letter a gegeven omschrijving van het begrip komt overeen met de bepaling van artikel 9, letter c van de "Inkomstenbelasting 1922".

Letter b ziet op regelingen voor oudedagsvoorziening die niet beantwoorden aan de onder letter a gegeven omschrijving, bijv. omdat zij mede een spaarregeling inhouden. Wordt zodanige regeling door de Minister als pensioenregeling aangewezen, dan zullen ingevolge de bepaling van het eerste lid, letter a, van dit artikel de uit de regeling voortvloeiende aanspraken onbelast blijven, alsmede de onder letter f van hetzelfde lid bedoelde bijdragen van de werknemer. Konsequentie van het onbelast laten van de aanspraken is natuurlijk dat de uitkeringen wel tot het loon gerekend worden.

Het derde lid verleent aan de Minister van Financiën de bevoegdheid om nog enkele andere dan in het eerste lid bedoelde aanspraken, uitkeringen en verstrekkingen buiten het loonbegrip te stellen.

De onder letter a gegeven mogelijkheid om bepaalde aanspraken in aanmerking te nemen over het tijdvak waarin zij zijn ontstaan, doch in plaats daarvan de uitkeringen te belasten, is ongenomen op grond van overwegingen van billijkheid en eenvoud.

Met name is hierbij gedacht aan de gevallen waarin veelal aanspraken worden genoten, zoals ondermeer het geval is bij door een werkgever ten behoeve van een werknemer gesloten ongeval-lenverzekering.

In dergelijke situaties is het billijker en doelmatiger pas tot belastingheffing over te gaan wanneer de aanspraak een uitkering oplevert.

Letter b opent voor de Minister van Financiën de mogelijkheid gratifikaties ter gelegenheid van jubilea buiten de belastingheffing te laten.

Letter c biedt de mogelijkheid om uitkeringen en verstrekkingen die dienen ter bestrijding van op de werknemer drukkende

bijzondere kosten terzake van bevalling, ziekte, invaliditeit of sterfgeval onbelast te laten.

Ingevolge letter d kan door de Minister van Financiën vrijstelling verleend worden ten aanzien van uitkeringen en verstrekkingen tot dekking van op de werknemer drukkende kosten van zijn opleiding of studie voor een beroep, alsmede de waarde van een door de inhoudingsplichtige aan de werknemer verstrekte opleiding.

Letter e maakt het mogelijk uitkeringen en verstrekkingen tot vergoeding van in verband met de dienstbetrekking geleden schade aan of verlies van goederen van de werknemer vrij te stellen.

Het behoeft geen betoog dat de onder b tot en met e van het onderhavige lid opgenomen bepalingen zien op uitkeringen waarop geen aanspraak in fiskale zin bestaat, dan wel — zo een zodanige aanspraak wel aanwezig is — die aanspraak is aangemerkt als een niet tot het loon behorende aanspraak. Indien immers een tot het loon behorende aanspraak bestaat, dient deze tot het loon te worden gerekend en zijn de uitkeringen reeds vrijgesteld op grond van het eerste lid, letter d van het onderhavige artikel.

Artikel 11.

Volgens het eerste lid van dit artikel dient loon in natura in aanmerking te worden genomen naar de waarde welke daaraan in het economisch verkeer kan worden toegekend. Is het niet mogelijk of niet gebruikelijk dat loon te gelde te maken, dan wordt de waarde ten hoogste gesteld op het bedrag van de besparing.

Het tweede lid verleent aan de Minister delegatie om met betrekking tot de waardering van aanspraken alsmede van loon in natura nadere richtlijnen te geven.

Artikel 12.

Het begrip aftrekbare kosten dient benerkt te worden tot de kosten waaraan men zich niet kan onttrekken wil men de dienstbetrekking behoorlijk vervullen. Kosten die slechts zijdelings — niet rechtstreeks — uit het vervullen van de dienstbetrekking voortvloeien en kosten die gedaan worden tot het voeren van een zekere staat — standsuitgaven — kunnen niet tot de aftrekbare kosten gerekend worden. Met deze beperking wil tot uitdrukking

gebracht worden dat er een direkte noodzaak moet zijn om de kosten te maken en dat met name kosten die mede een persoonlijk karakter krijgen, niet voor aftrek in aanmerking komen.

HOOFDSTUK IV :

Tarief

Artikel 13.

Het loonbelastingtarief is in beginsel gelijk aan het inkomstenbelastingtarief.

De grondslagen voor de heffing is het zuiver loon.

Wat onder zuiver loon verstaan wordt is neergelegd in artikel 8, waarnaar korthedshalve wordt verwezen.

In het eerste lid is onder letter a de basistabel voor gehuwde belastingplichtigen opgenomen, terwijl onder letter b is aangegeven hoe ten aanzien van ongehuwden de belasting berekend dient te worden.

Het aldus berekend belastingbedrag wordt ingevolge het slot van het eerste lid ten slotte uit praktische overwegingen naar beneden afgerond op hele guldens.

Voor de beoordeling of iemand als gehuwd dan wel ongehuwd moet worden aangemerkt, is ingevolge artikel 16 beslissend de toestand bij de aanvang van het belastingjaar of belastingtijdvak ingevolge de "Inkomstenbelasting 1922".

De loonbelasting wordt geheven over het loon dat in een loontijdvak wordt genoten. Onder loontijdvak moet in het algemeen worden verstaan het tijdvak waarin het uitbetaalde loon is verdiend.

De in het eerste lid opgenomen tabel is gebaseerd op een loontijdvak van een jaar.

Het tweede lid wijzigt het systeem van de kinderaftrek. De aftrek zal niet meer plaatsvinden van het belastbaar inkomen maar van de belasting zelf.

Is eenmaal vastgesteld welk bedrag aan belasting moet worden betaald, dan wordt kinderaftrek gegeven gelijk aan 5% van de te betalen belasting per kind, met een maximum van Sf. 150,— per kind per jaar.

Het derde lid geeft aan dat voor de berekening van de belasting over een ander loontijdvak dan een jaar herleiding dient plaats te vinden met inachtneming van het onder a tot en met d bepaalde. De herleiding houdt in dat het in het loontijdvak (anders dan een jaar) genoten loon wordt herleid tot een jaarinkomen waarop vervolgens de jaartabellen van het eerste en derde lid worden toegepast. Het aldus gevonden belastingbedrag wordt, ter vaststelling van de verschuldigde belasting, ten slotte, met inachtneming van dezelfde normen, herleid tot en met het betreffende tijdvak overeenkomend bedrag.

Ter vergemakkelijking van de heffing verleent het vierde lid de Minister van Financiën de bevoegdheid om voor door hem aan te wijzen gevallen loonbelastingtabellen vast te stellen voor loontijdvakken waarvoor hij deze nodig acht.

Maakt de Minister van deze bevoegdheid gebruik, dan wordt in zodanige tabellen de in het derde lid voorgeschreven herleiding verwerkt, zodat de inhoudingsplichtige voor de vaststelling van het in te houden bedrag aan belasting slechts de tabel behoeft toe te passen en ingewikkelde berekeningen derhalve achterwege kunnen blijven.

In de ingevolge het vierde lid vast te stellen tabellen kunnen wederom ter vereenvoudiging van de heffing, worden verwerkt de kinderaftrek, alsmede één of meer positieve of negatieve bestanddelen van het zuiver loon — al dan niet tot een gemiddeld bedrag — zodat de inhoudingsplichtige de tabel op het loonbedrag kan toepassen zonder rekening te houden met die bestanddelen. Die bestanddelen behoeft de inhoudingsplichtige dus niet in zijn loonadministratie op te nemen.

Artikel 14.

Dit, op het draagkrachtbeginsel steunend, artikel waarvan het tweede deel overeenkomt met artikel 34, tweede lid, van de "Inkomstenbelasting 1922", breidt het begrip gehuwde voor de toepassing van de tabel uit met de ongehuwde werknemer die kinderaftrek geniet, of zeven jaren achtereen genoten heeft, de ongehuwde werknemer van 60 jaar of ouder en de ongehuwde werknemer die tenminste 7 jaren achtereen gehuwd is geweest en een echtelijk huishouden heeft gevormd, waarbij ook de voortzetting van een echtelijk huishouden met kinderen als bedoeld in de slotzin als een echtelijk huishouden wordt aangemerkt.

Voor de inkomstenbelasting gelden van tafel en bed gescheiden belastingplichtigen, voor de toepassing van de tabel als ongehuwd. Dit dient dus ook voor de loonbelasting te gelden, vandaar dat dit in punt 1 is opgenomen.

Artikel 15.

De in dit artikel neergelegde regeling van de kinderaftrek komt overeen met artikel 35 van de "Inkomstenbelasting 1922". De kinderaftrek heeft ten doel om, ter benadering van de draagkracht van de belastingplichtige, rekening te houden met de omstandigheid dat uit zijn inkomen de kosten van onderhoud en opvoeding van zijn kinderen moeten worden betaald.

Ingevolge het eerste lid, letter a, komen voor kinderaftrek in aanmerking tot het gezin van de werknemer behorende eigen kinderen en aangehuwde kinderen, alsmede pleegkinderen. Ten aanzien van pleegkinderen geldt de bijzondere voorwaarde dat zij als eigen kind geheel door de betreffende belastingplichtige dienen te worden onderhouden en opgevoed.

Voor de in het eerste lid, letter a, bedoelde kinderen wordt slechts kinderaftrek genoten indien zij bij de aanvang van het betreffende belastingjaar of belastingtijdvak ingevolge de "Inkomstenbelasting 1922" (vide artikel 16), jonger zijn dan 18 jaar en "indien" zij geen eigen middelen van bestaan hebben.

In de oude redactie stond "voor zover" zij geen eigen middelen van bestaan hebben, hetgeen zou inhouden dat een gedeeltelijke kinderaftrek verleend zou moeten worden als het kind ten dele eigen middelen van bestaan heeft. Dit is wettelijk niet mogelijk. Men heeft recht op kinderaftrek op de in artikel 13, lid 2 aangegeven wijze of men heeft geen recht op kinderaftrek.

Heeft een kind eigen middelen van bestaan, dan is dat een beletsel voor het verlenen van kinderaftrek.

Letterlijk opgevat zou dus een klein bedrag aan eigen middelen het recht op kinderaftrek al verloren doen gaan. Dit lijkt niet de bedoeling.

Ingevolge letter b van het onderhavige lid bestaat eveneens aanspraak op kinderaftrek voor minderjarige kinderen van 18 jaar of ouder, die wegens voortdurende lichaams- of zielsgebreken niet in hun onderhoud kunnen voorzien.

Voor kinderen vallende onder deze categorie wordt de kinderaftrek krachtens het tweede lid verdubbeld.

Door de opname van lid 3 wordt voorkomen dat de kinderaftrek voor hetzelfde kind door twee belastingplichtigen bijv. de moeder en de pleegvader van het kind wordt genoten.

Artikel 16.

Dit artikel geeft de peildatum aan voor de beoordeling of op een werknemer het tarief voor gehuwden dan wel het tarief voor ongehuwden van toepassing is, alsmede voor de beantwoording van de vraag of er aanspraak op kinderaftrek bestaat.

Peildatum is de aanvang van het belastingjaar of belastingtijdvak ingevolge de "Inkomstenbelasting 1922".

Artikel 17.

Naast het regelmatig uit te keren loon — per week, per fortnight of per maand bijv. — kunnen ook loonbetalingen voorkomen die op een langere periode betrekking hebben. Hierbij valt bijv. te denken aan tantiemes en gratifikaties. Deze uitkeringen krijgen in de wettekst de aanduiding "bijzondere beloningen".

Zou zo een bijzondere beloning geteld worden bij het normale loon over het tijdvak waarin die bijzondere beloning wordt uitgekeerd, dan wordt, door deprogressie van het tarief, meer belasting over die bijzondere beloning geheven dan wanneer hij zou zijn uitgesmeerd over de gehele periode waarop hij betrekking heeft.

Artikel 17 wil bereiken dat de bijzondere beloning belast wordt alsof hij is "uitgesmeerd".

Een voorbeeld kan dit verduidelijken.

Iemand die een maandloon geniet van Sf. 800,— krijgt eenmaal per jaar in de maand december tantieme uitgekeerd. In december 1982 ontvangt hij Sf. 1.200,— tantieme. Letter a zegt nu dat het bedrag van de bijzondere beloning (Sf. 1.200,—) gedeeld moet worden door het aantal loontijdvakken waaraan die beloning kan worden toegerekend, in casu 12 (maanden). Het quotiënt is dus 100 (1200 : 12). Vervolgens wordt dit bedrag gevoegd bij de normale maandelijksse beloning van Sf. 800,— over december. De som is Sf. 900,—.

In de tabel wordt afgelezen welk belastingbedrag verschuldigd is over *Sf.* 900,—. Daarvan wordt afgetrokken de over het normale maandloon ad *Sf.* 800,— verschuldigde belasting. Het verschil tussen die twee belastingbedragen wordt vervolgens vermenigvuldigd met 12, het aantal loontijdvakken waaraan de bijzondere beloning kan worden toegerekend. De uitkomst geeft dan aan de belasting welke verschuldigd is over de bijzondere beloning.

Lid 3 bepaalt, dat loon, uitgekeerd wegens overwerk, ook als bijzondere beloning kan worden aangemerkt; het is dus niet verplicht. Het aantal loontijdvakken waaraan overwerkloon is toe te rekenen, in het geval de belasting berekend wordt als in lid 2 aangegeven, is gelijk aan het aantal loontijdvakken dat verstreken is sinds de voorafgaande betaling van overwerkloon.

Indien in mei 1982 overwerkloon wordt uitbetaald en de voorafgaande betaling van overwerkloon heeft in november 1981 plaatsgevonden, dan bedraagt het aantal loontijdvakken waaraan het overwerkloon kan worden toegerekend: zes. Had de voorafgaande betaling van overwerkloon in april plaatsgevonden, dan is het aantal toe te rekenen loontijdvakken één en wordt het overwerk dus niet apart belast, maar geteld bij het normaal volgens de tabel te belasten maandloon. Over een periode langer dan een jaar kan het overwerkloon niet worden uitgesmeerd.

Artikel 18.

Dit artikel bepaalt ten aanzien van de onder b en c bedoelde werknemers dat de belasting niet wordt geheven volgens een tabel, doch naar het bij elke categorie aangegeven vast percentage.

Ten aanzien van de binnenlandse, respectievelijk buitenlandse, artiest en beroepssportbeoefenaar, die een overeenkomst van korte duur zijn aangegaan, is de heffing vastgesteld op 10, respectievelijk 15% van het loon.

Is de overeenkomst die ten grondslag ligt aan het optreden evenwel voor langere tijd aangegaan dan dient de tabel te worden toegepast. Ook de bepalingen van de letters b en c beogen het loon bij de bron te treffen, doch sluiten geenszins een aanslag in de inkomstenbelasting uit, al is het niet verwachtbaar dat de slechts gedurende korte tijd hier te lande optredende buitenlandse artiest of beroepssportbeoefenaar de fakto ook in de inkomstenbelasting

zal worden betrokken. Dat is dan ook de reden waarom het te hunnen aanzien vastgesteld tarief hoger ligt dan het voor zijn buitenlandse collega geldend percentage.

In letter a is bepaald dat ten aanzien van de werkende gehuwde vrouw, die onder artikel 31 van de "Inkomstenbelasting 1922" valt — d.w.z. dat haar man een aanslag inkomstenbelasting krijgt over het totale inkomen van man en vrouw — een bepaald tarief geldt. Dit is gedaan opdat de aanslag inkomstenbelasting een niet al te hoog te betalen bedrag zal aangeven. Gegeven het in de "Inkomstenbelasting 1922" neergelegd systeem van belastingheffing, waarbij het inkomen van de gehuwde man en vrouw tezamen belast wordt, moest voor de loonbelasting een keus gemaakt worden.

Het ene uitgangspunt is: voorkomen dat de aanslag inkomstenbelasting een hoog te betalen bedrag aangeeft. De consequentie is dat, dat over het inkomen van de vrouw een hoog bedrag aan loonbelasting zou moeten worden ingehouden.

Het andere uitgangspunt is: de gehuwde vrouw bij de heffing van loonbelasting minder zwaar belasten dan nodig is en een hoge aanslag inkomstenbelasting dan maar aanvaarden. Voor het tweede uitgangspunt is gekozen omdat het eerste zich minder verdraagt met de emancipatie van de (gehuwde) vrouw.

Het is duidelijk dat het systeem van de inkomstenbelasting weinig passend is in het huidige tijdsgewricht. Omdat het hier om een ingewikkeld probleem gaat, is een oplossing op korte termijn niet mogelijk.

Lid 2 schept de mogelijkheid om, in het geval dat het eigen inkomen van de man nihil of nagenoeg nihil is en zijn zuiver inkomen dus geheel of nagenoeg geheel zal bestaan uit door de vrouw genoten zuiver loon, de Inspecteur te doen bepalen dat ten aanzien van de vrouw loonbelasting wordt geheven als ware zij de man.

Dit heeft tengevolge dat zij normaal volgens het gehuwden tarief wordt belast, zij de aftrek bedoeld in artikel 21 tweede lid, kan genieten en ook eventueel de kinderaftrek.

HOOFDSTUK V :**Wijze van heffing****Artikel 19.**

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat de loonbelasting wordt geheven door inhouding op het loon.

Het tweede lid geeft aan op welk tijdstip de inhouding dient plaats te vinden. Dit is het tijdstip waarop het loon betaald of verrekend, wordt, ter beschikking van de werknemer wordt gesteld, rentedragend wordt of vorderbaar en tevens inbaar wordt.

Indien geen loonbelasting behoort te worden ingehouden op grond van een verdrag of andere regeling ter voorkoming van dubbele belasting, mag de inhoudingsplichtige ingevolge het derde lid inhouding slechts achterwege laten indien de werknemer hem een verklaring van de Inspekteur heeft doen toekomen waaruit zulks blijkt.

Het vierde lid ten slotte geeft aan dat indien het in geld uitbetaalde loon niet voldoende is om daarop de verschuldigde belasting in te houden, het ontbrekende geacht wordt te zijn ingehouden.

Dit kan bijv. het geval zijn indien het loon geheel of ten dele uit verstrekkingen in natura bestaat.

De inhoudingsplichtige is niettemin gehouden de volle belasting af te dragen. Hij is echter gerechtigd het ontbrekende op de werknemer te verhalen.

Artikel 20.

Dit artikel regelt de afdracht van de in te houden loonbelasting. Het door de werkgever (inhoudingsplichtige) te betalen loon bestaat uit twee delen: een deel dat aan de werknemer wordt uitbetaald en een deel dat aan de fiskus moet worden uitbetaald. Eigenlijk zouden de werknemer en de fiskus tegelijkertijd moeten worden uitbetaald. Omdat dit als regel niet mogelijk is, bepaalt het eerste lid, dat de afdracht aan de fiskus van de ingehouden loonbelasting, binnen zeven dagen na afloop van het tijdvak waarop het loon betrekking heeft, moet geschieden bij de Ontvanger der Direkte Belastingen.

Aan deze termijn zal zeer strikt de hand worden gehouden. Bij te late betaling kan de inhoudingsplichtige beboet worden met een zogenaamde verhogingsaanslag, op grond van artikel 26. Het valt ook nauwelijks in te zien waarom de werknemer wel en de fiskus niet zou krijgen wat hem toekomt.

Uitstel van aangifte en afdracht is dus in beginsel niet mogelijk.

Toch is in het tweede lid een bepaling opgenomen die het de Inspekteur mogelijk maakt in zeer uitzonderlijke gevallen op schriftelijk verzoek van de inhoudingsplichtige, uitstel te verlenen. Bij zeer uitzonderlijke gevallen moet men denken aan kalamiteiten zoals brand. Ziekte van een boekhouder is uiteraard geen reden voor uitstel. Evenmin een slechte kaspositie. Het ingehouden bedrag — het niet aan de werknemer uitbetaalde deel van het loon — heeft de inhoudingsplichtige als het ware, vanaf het moment van de uitbetaling van het loon, voor de fiskus in bewaring. Hij mag dat niet voor de financiering van zijn bedrijf gebruiken.

Het derde lid bepaalt nog dat als een aangiftebiljet is uitgereikt dit ingevuld zal moeten worden ingeleverd, ook al is over het loontijdvak geen loon uitbetaald. Ook in dit geval dient de inlevering plaats te vinden zeven dagen na het einde van het loontijdvak.

Het vierde lid bepaalt dat indien er geen aangiftebiljet is uitgereikt en men betaalt wel loon uit, de werkgever verplicht is zelf een aangiftebiljet aan te vragen voordat het loontijdvak is geëindigd.

Het aangiftebiljet wordt kosteloos door de Inspekteur verstrekt. De aangifte vindt plaats waar ook de afdracht dient te geschieden: bij de Ontvanger der Direkte Belastingen.

Artikel 21.

Het eerste lid bepaalt op welk tijdstip aftrekbare kosten en de aftrekposten van de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922" in aanmerking moeten worden genomen. Dit is het tijdstip waarop de kosten enz. betaald of verrekend zijn, ter beschikking zijn gesteld of rentedragend zijn geworden.

In de eerste plaats geldt dat met de kosten enz. geen rekening wordt gehouden tot het bedrag dat terzake in de loonbelastingtabellen is verwerkt en dat bedrag is 10 percent van het loon met

een maximum van Sf. 1.500,— per jaar. Zijn de kosten enz. evenwel hoger dan dit in de tabellen verwerkte bedrag, dan kan met het meerdere rekening worden gehouden indien de Inspekteur terzake een beschikking heeft afgegeven. Degene, die op aftrek als hier bedoeld aanspraak meent te kunnen maken, dient bij de Inspekteur een beschikking aan te vragen.

Zodanig verzoek wordt ingevolge het derde lid van het onderhavige artikel slechts ingewilligd voor zover aannemelijk is dat bij afwijzing van het verzoek meer loonbelasting zou worden geheven dan het bedrag dat aan inkomstenbelasting verschuldigd zou zijn indien een aanslag inkomstenbelasting zou worden opgelegd.

De Inspekteur zal derhalve bij de beoordeling van het verzoek een vergelijking maken met de inkomstenbelasting welke verschuldigd zou zijn indien een aanslag in die belasting zou worden opgelegd.

Het bedrag van de vermindering dient namelijk zo nodig te worden beperkt teneinde te voorkomen dat minder aan loonbelasting wordt geheven dan aan inkomstenbelasting moet worden betaald. De loonbelasting is immers voorheffing op de inkomstenbelasting.

Blijkens het vierde lid geldt de vermindering per kalenderjaar. Het jaarbedrag van de vermindering wordt evenredig omgeslagen over de loontijdvakken die ten tijde van de beschikking nog niet zijn verstreken, met dien verstande dat het reeds aan vroegere loontijdvakken toegerekende gedeelte van dat bedrag buiten aanmerking blijft. Dit laatste is van belang in het geval dat het eerste verzoek om vermindering gevolgd wordt door nog een verzoek betreffende dat kalenderjaar.

Een voorbeeld mag dit verduidelijken:

Tijdig voor de aanvang van het kalenderjaar is een verzoek om vermindering bij de Inspekteur ingediend, zodat reeds bij de loonbetaling over januari met het verzoek rekening kan worden gehouden. Verzocht is een vermindering van Sf. 2.700,— per jaar.

De Inspekteur staat dit toe en verleent, rekening houdende met de reeds in de tabel verwerkte aftrek, een vermindering van Sf. 125,— per maand.

In april constateert de belastingplichtige dat hij aanzienlijk meer kosten zal hebben dan Sf. 2.700,— en dat die kosten vermoe-

delijk Sf. 5.000,— zullen bedragen. De Inspekteur accepteert dit bedrag en berekent de verhoogde vermindering, die eerst over juni verleend kan worden, als volgt:

Kosten	Sf. 5.000,—
in tabel verwerkt i.c.	„ 1.500,—
reesteert	Sf. 3.500,—
reeds genoten t/m mei	
5 x Sf. 125,—	„ 625,—
nog te verlenen over de	
periode juni t/m dec. :	Sf. 2,875,— is (afgerond)
	Sf. 410,— p.m.

Artikel 22.

Dit artikel regelt de mogelijkheid van teruggaaf van door de inhoudingsplichtige te veel afgedragen loonbelasting.

Hiervan is sprake indien de inhoudingsplichtige, die korrekt heeft ingehouden, méér dan het ingehouden bedrag heeft afgedragen.

Om voor teruggaaf in aanmerking te komen moet de inhoudingsplichtige binnen 3 jaren na de afdracht een schriftelijk verzoek indienen bij de Inspekteur.

De Inspekteur dient binnen een maand na ontvangst van het verzoekschrift daarop een beslissing te nemen, welke uitspraak gemotiveerd dient te zijn indien aan het verzoek niet ten volle wordt tegemoetgekomen. Een afschrift van de uitspraak wordt bij aangetekende brief aan de reklamant toegezonden of tegen gedagtekend ontvangstbewijs aan hem uitgereikt.

Artikel 23.

Volgens het regiem van de inkomstenbelasting gelden de artikelen 31 en 32 van de "Inkomstenbelasting 1922" niet indien in de loop van het jaar het huwelijk is ontbonden of scheiding van tafel en bed is uitgesproken.

(Artikel 2, lid 5 en artikel 3, lid 3, Overgangsregeling Inkomstenbelasting 1955). Omdat in zo'n geval de vrouw op 1 januari van dat jaar gehuwd was, valt zij in het normale gehuwden tarief. Voor de loonbelasting dient dit ook te gelden. Daarom is haar een

recht op teruggaaf verleend van het verschil in belasting tussen het toegepaste tarief gehuwde vrouw en het gehuwden tarief, indien dit verschil meer dan Sf. 25,— bedraagt.

Dit laatste niet gemeten per loontijdvak maar over alle loontijdvakken waarin het tarief gehuwde vrouw is toegepast.

Artikel 24 tot en met 27.

Deze artikelen regelen de naheffing van loonbelasting indien niet of niet tot het juiste bedrag is afgedragen of indien een te hoge teruggaaf of een te hoge vermindering is verleend. De te weinig afgedragen of te veel teruggegeven belasting kan middels een aanslag door de Inspekteur worden nageheven. In het belang van de rechtszekerheid is de naheffingsbevoegdheid van de Inspekteur aan een termijn gebonden: de naheffingsbevoegdheid vervalt vijf jaren na afloop van het kalenderjaar waarin de belastingsschuld is ontstaan of de teruggaaf is verleend.

Volgens door de Minister van Financiën nader te stellen regels kan bij naheffing een administratieve boete worden opgelegd van ten hoogste 100%.

De boete wordt geheven door verhoging van de in een naheffingsaanslag begrepen belasting.

Artikel 26 bevat een voorziening voor de gevallen van te late betaling van de belasting, evenwel nog voordat een naheffingsaanslag is opgelegd.

Hoewel in zodanige gevallen naheffing van belasting niet meer behoeft plaats te vinden, is de Inspekteur niettemin bevoegd middels een naheffingsaanslag een administratieve boete wegens te late betaling op te leggen. De boete bedraagt in deze gevallen ten hoogste 10% van het te late betaalde bedrag.

Artikel 27 — Het behoeft geen betoog dat in de gevallen dat de Inspekteur een naheffingsaanslag heeft opgelegd snelrecht allesszins wenselijk is. Naheffingsaanslagen zijn daarom invorderbaar 15 dagen na de dagtekening van het aanslagbiljet. De naheffing vindt — in tegenstelling tot een definitieve of voorlopige aanslag in de inkomstenbelasting — plaats omdat de inhoudingsplichtige nalatig is geweest in het tijdig afdragen van de ingehouden belasting. Er is dan ook geen enkele reden hem nog eens, door middel van een aanmaning, veertien dagen uitstel van betaling te geven.

Artikel 28.

In dit artikel wordt de mogelijkheid geopend om bij de aanwezigheid van verzachtende omstandigheden de Directeur der Belastingen machtiging te geven gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van de verhogingen in de naheffingsaanslagen te verlenen.

Artikel 29.

In beginsel is de werkgever aansprakelijk voor de inhouding en afdracht van de loonbelasting. Wordt de belasting niet, dan wel niet tot het juiste bedrag ingehouden of afgedragen, dan zal een naheffingsaanslag worden opgelegd welke mede een administratieve boete kan bevatten. Met betrekking tot de aansprakelijkheid van de inhoudingsplichtige geeft het eerste lid van het onderhavige artikel onder a tot en met d regels voor de daar bedoelde gevallen. Is er sprake van een niet binnen Suriname wonende of gevestigde inhoudingsplichtige, dan is ingevolge de bepaling onder a voor de belasting en de administratieve boete hoofdelijk aansprakelijk de leider van de hier te lande aanwezige vaste inrichting, de hier te lande wonende of gevestigde vaste vertegenwoordiger van de inhoudingsplichtige dan wel degene die de leiding heeft van de in Suriname door of namens de inhoudingsplichtige verrichte werkzaamheden.

Zijn de belasting en de administratieve boete verschuldigd door een niet-rechtspersoonlijkheid bezittende organisatie, dan is ieder der bestuurders van zodanige organisatie ingevolge letter b hoofdelijk aansprakelijk.

Is de inhoudingsplichtige inmiddels ontbonden of niet langer binnen Suriname gevestigd, dan is ingevolge letter c voor de belasting en de administratieve boete hoofdelijk aansprakelijk ieder van de met de vereffening of overbrenging van de onderneming naar het buitenland belaste personen.

Deze regel lijdt uitzondering indien en voor zover bedoelde personen aantonen dat de niet voldoening niet aan hen te wijten is.

Is meer dan één inhoudingsplichtige aansprakelijk, dan kan ingevolge letter d ieder van hen voor de gehele schuld worden aangesproken.

De bepaling van het eerste lid, letter e, stelt de werknemer naast de inhoudingsplichtige, hoofdelijk aansprakelijk voor de niet afgedragen belasting indien inhouding daarvan op het loon ten onrechte achterwege is gebleven. Indien verhaal op de werkgever niet mogelijk is of moeilijkheden oplevert kan dus de werknemer voor het verschuldigde worden aangesproken. De werknemer is evenwel niet aansprakelijk indien hij de Inspekteur van de nalatigheid van de inhoudingsplichtige in kennis heeft gesteld.

De werknemer die ingevolge de bepalingen van het eerste lid, letter e, mede aansprakelijk is gesteld voor de verschuldigde belasting, is ingevolge het tweede lid eveneens aansprakelijk voor de administratieve boete, begrepen in een hem betreffende naheffingsaanslag, indien hij wist of redelijkerwijze moest vermoeden dat de verschuldigde belasting niet is ingehouden. Heeft de werknemer evenwel de Inspekteur van de nalatigheid van de inhoudingsplichtige in kennis gesteld, dan kan hij niet aansprakelijk worden gehouden voor de boete.

HOOFDSTUK VI :

Bezwaar en beroep

Artikelen 30 tot en met 33.

Van de zijde van de werknemer kan op een drietal gronden bezwaar worden aangetekend bij de Inspekteur, t.w.:

- a. krachtens artikel 30, lid 1, indien bezwaar bestaat tegen een beschikking van de Inspekteur op een verzoek om bij de berekening van het zuiver loon rekening te mogen houden met aftrekbare kosten en aftrekposten als bedoeld in de artikelen 18 en 18bis van de "Inkomstenbelasting 1922" en indien bezwaar bestaat tegen een beschikking van de Inspekteur op een verzoek om de gehuwde vrouw aan te merken als echtgenoot;
- b. krachtens artikel 30, lid 2, indien met uitzondering van de sub a bedoelde gevallen, bezwaar bestaat tegen het bedrag dat als belasting van hem is ingehouden.

Het bezwaar moet op schrift gesteld zijn en moet in de sub a bedoelde gevallen worden ingediend binnen 2 maanden na de dagtekening van de betreffende beschikking van de Inspekteur en in de sub b bedoelde gevallen binnen 2 maanden na de inhouding.

Op grond van artikel 30, lid 3, hebben voorts de inhoudingsplichtige en de werknemer het recht zich middels een bezwaarschrift tot de Inspekteur te wenden indien zij het niet eens zijn met een hen opgelegde naheffingsaanslag.

Het bezwaarschrift moet ingediend zijn binnen 2 maanden na de dagtekening van het aanslagbiljet.

De Inspekteur dient zo spoedig mogelijk uitspraak te doen op het bezwaarschrift (artikel 31).

Wordt aan het bezwaar niet ten volle tegemoetgekomen, dan moet de uitspraak zodanig gemotiveerd zijn dat belanghebbende daaruit voldoende duidelijkheid verkrijgt met betrekking tot de gronden waarop het niet (ten volle) honoreren van het bezwaar steunt.

Een afschrift van de uitspraak dient aangetekend aan de reclamant te worden gezonden of tegen gedagtekend ontvangstbewijs aan hem te worden uitgereikt.

De reclamant die zich niet kan verenigen met een uitspraak van de Inspekteur op een bezwaarschrift ingevolge artikel 31, kan ingevolge artikel 32, eerste lid, tegen de uitspraak beroep aantekenen bij de in artikel 59 van de "Inkomstenbelasting 1922" bedoelde Raad van Beroep. Het beroepschrift moet ingediend worden binnen 2 maanden na de ter post bezorging of uitreiking van het afschrift van de uitspraak overeenkomstig het bepaalde in artikel 31, lid 4.

Ingevolge het tweede lid van artikel 32 zijn op het beroep overigens de artikelen 55 tot en met 59 ter van de "Inkomstenbelasting 1922" van overeenkomstige toepassing.

Leidt een uitspraak op een bezwaar- of beroepschrift tot een teruggaaf van ingehouden loonbelasting, dan wordt die teruggaaf volgens artikel 33 verleend aan degene van wie de belasting is ingehouden.

HOOFDSTUK VII :

Bijzondere bepalingen

Artikelen 34 tot en met 36.

Deze artikelen regelen de informatieplicht van de inhoudingsplichtige ten opzichte van de Inspekteur of een door of vanwege de Minister van Financiën aangewezen andere ambtenaar van de belastingdienst.

De informatieplicht behelst het verstrekken van gegevens en inlichtingen en het ter inzage verstrekken van relevante boeken en andere bescheiden.

Gegevens en inlichtingen zullen binnen een door de Inspecteur te bepalen termijn moeten worden verstrekt.

Dat de Inspecteur de termijn in redelijkheid moet bepalen behoeft geen betoog. Hoe ruim die termijn in elk afzonderlijk geval behoort te zijn, is afhankelijk van aard en omvang der gevraagde gegevens.

Veelal zullen zij schriftelijk kunnen worden gegeven, doch ook mondelinge verstrekkingen van de nodige informatie behoort tot de mogelijkheden, zulks ter keuze van de Inspecteur.

Aan een vordering om boeken en andere bescheiden ter inzage te verstrekken zal in de regel terstond moeten worden voldaan, omdat de bedoeling daarvan is een gedane aangifte of verstrekte gegevens en inlichtingen te toetsen aan de bewijsstukken.

Niet-nakoming van de hier bedoelde verplichtingen heeft een omkering van de bewijslast tot gevolg.

Artikelen 37 en 38.

In deze artikelen wordt de grondslag gelegd van enkele verplichtingen van inhoudingsplichtige en werknemer in het belang van de richtige heffing van de loonbelasting.

De inhoudingsplichtige dient van de werknemer de voor de heffing van de belasting relevante gegevens op te vragen en de werknemer is op zijn beurt verplicht die gegevens te verstrekken, bij gebreke waarvan te zijnen aanzien het hoogste tarief wordt toegepast. Welk tarief het hoogste is, is eenvoudig uit de voor het loontijdvak geldende tabel af te lezen. Per loon bedrag staan de volgens de verschillende tarieven verschuldigde loonbelasting naast elkaar afgedrukt.

Voorts is de inhoudingsplichtige gehouden zonodig de van de werknemer verkregen gegevens door te geven aan een andere inhoudingsplichtige indien zulks in het belang is van de heffing van de belasting.

Het behoeft geen betoog dat het in het belang is van de controle op de naleving van de wet dat door de wetgever een behoorlijke loonadministratie wordt vereist. Periodiek zal de inhoudingsplichtige aan de Inspecteur informatie moeten verstrekken inzake het door zijn werknemers genoten loon, de ingehouden loonbe-

lasting, alsmede andere gegevens welke van belang zijn voor de heffing van de loonbelasting en de inkomstenbelasting.

Ten slotte is de inhoudingsplichtige gehouden aan de werknemer opgave te verstrekken van het door deze in een kalenderjaar genoten loon en de te zijnen laste ingehouden loonbelasting.

Voor de werknemer is deze opgave onder meer van belang voor de invulling van het aangiftebiljet inkomstenbelasting als hij in de inkomstenbelasting wordt aangeslagen.

De nadere uitwerking van vorenbedoelde verplichtingen van inhoudingsplichtige en werknemer wordt aan de Minister van Financiën overgelaten.

Artikel 39.

Dit artikel legt aan een ieder geheimhouding op met betrekking tot hetgeen hem in enige werkzaamheid bij de uitvoering van dit decreet, of in verband daarmee, betreffende de persoon of de zaken van een ander blijkt of medegedeeld wordt.

De sanktie op het in dit artikel opgenomen verbod is neergelegd in artikel 43.

Artikel 40.

Volgens het bepaalde in het eerste lid van dit artikel zullen voor bepaalde groepen van werknemers, ten aanzien van wie de toepassing van de algemene heffingsregelen tot praktische moeilijkheden aanleiding zou kunnen geven, bij Staatsbesluit nadere, zonodig van de wettelijke bepalingen afwijkende regelen gesteld kunnen worden.

De afwijkende regelen voor de bijzondere groepen zullen in hoofdzaak bestaan in een vereenvoudiging van de voorgeschreven formaliteiten en de vaststelling van bijzondere tabellen.

Het tweede lid geeft de Minister van Financiën, onder letter a, de bevoegdheid om aanvullende regelen te geven voor het geval dat een belastingplichtige van meer dan één inhoudingsplichtige loon geniet; voorts voor het geval een werknemer naast het loon dat hij van een inhoudingsplichtige ontvangt ook loon geniet van een derde; ten slotte voor het geval dat een persoon over een bepaald tijdvak meer dan één beloning geniet.

Naast regels met betrekking tot de uitwisseling van gegevens zullen krachtens de onderhavige bepaling bijv. ook voorschriften

gegeven kunnen worden welke erin voorzien dat, indien eenzelfde persoon over een bepaald tijdvak, al dan niet uit dezelfde bron, meer dan één beloning geniet voor de toepassing van de tabel die beloningen worden samengevoegd.

Ingevolge letter b van het tweede lid is de Minister van Financiën bevoegd uit praktische overwegingen goed te keuren dat ten aanzien van bepaalde categorieën inhoudingsplichtigen, c.q. werknemers, inhouding van geschatte bedragen plaatsvindt, gevolgd door periodieke afrekening.

HOOFDSTUK VIII :

Strafbepalingen

Artikelen 41 tot en met 49.

Het voornaamste doel van de belastingheffing is de Staat de geldmiddelen te verschaffen, die nodig zijn voor zijn instandhouding en voor de vervulling van de Overheidstaak, welke gericht is op de behartiging van gemeenschapsbelangen.

Het is dan ook noodzakelijk schending of ingevaarbrenging van die gemeenschapsbelangen door niet-naleving van de voorschriften van de belastingwet of de daarop steunende nadere regels mede door strafbaarstelling tegen te gaan, hetgeen wordt beoogd met de onderhavige artikelen, welke geen nadere toelichting behoeven.

Artikel 50.

lid 1 — Het bleek niet mogelijk te zijn de invoering van de loonbelasting reeds per 1 januari 1982 te effectueren.

1 maart 1982 is evenwel een haalbare datum. Om toch het volle profijt van de loonbelasting te kunnen trekken — met name de verlaging van het aantal op te leggen aanslagen in de inkomstenbelasting — zal in de periode na 28 februari 1982, voor iemand die het gehele jaar in dienstbetrekking is, net zoveel loonbelasting worden ingehouden als ingehouden zou worden indien de heffing reeds vanaf 1 januari 1982 was geëffectueerd.

Daartoe is de Minister de mogelijkheid gegeven tabellen samen te stellen — zij zouden "inhaaltabellen" genoemd kunnen worden — die de jaarbelasting evenredig toerekenen aan de loontijdvakken die na 28 februari 1982 eindigen. Deze toerekening zal

plaatsvinden door het jaarbedrag der belasting volgens de tabel:
te delen door 10 voor de maandtabel,
te delen door 21,6 voor de fortnighttabel,
te delen door 43,33 voor de weektabel,
te delen door 304 voor de dagtabel.

Door het decreet reeds per 1 januari 1982 in werking te doen treden, doch de heffing eerst na 28 februari 1982 te effectueren, wordt bereikt dat loon dat vóór 1 maart 1982 is genoten, wel als aan loonbelasting onderworpen loon moet worden aangemerkt.

Dit is van belang voor de toepassing van artikel 52f van de "Inkomstenbelasting 1922", waarin bepaald is in welke gevallen geen aanslag inkomstenbelasting wordt opgelegd.

lid 2 — Werknemers die in januari en februari 1982 geen loon genieten, maar daarna wel, worden door de "inhaaltabel" te hoog belast.

Lid 2 schept de mogelijkheid de te veel ingehouden loonbelasting terug te ontvangen op een aan de Inspecteur te richten schriftelijk verzoek.

Verzoeken moeten op een daartoe bestemd formulier vóór 1 juli 1983 ter Inspectie der Directie Belastingen zijn binnengekomen.

Teruggaaf is alleen mogelijk indien deze meer dan Sf. 50,— bedraagt.

lid 3 — Nu de heffing van loonbelasting pas na 28 februari 1982 zal plaatsvinden moest er een regeling worden getroffen voor bijzondere beloningen als gratificaties over het jaar 1981, die in januari of februari 1982 worden ontvangen, te belasten.

Bij fictie worden deze bijzondere beloningen geacht te zijn genoten in de maand maart 1982, zodat zij in die maand alsnog in de belastingheffing worden betrokken.

De inhoudingsplichtige zou er goed aan doen om bij de uitbetaling van de gratificatie een voorlopige bedrag in te houden, opdat hij in maart het gehele bedrag kan afdragen.

Levert dit bezwaar op, dan bestaat de mogelijkheid af te dragen in tien gelijke termijnen, verdeeld over de maanden maart tot en met december 1982.

Wordt de dienstbetrekking vóór december beëindigd, dan zal het resterende deel der verschuldigde belasting terstond, in zijn geheel, moeten worden afgedragen. Doet de inhoudingsplichtige dat niet, dan is hij daarvoor aansprakelijk.

Artikel 51.

Dit artikel spreekt voor zichzelf en behoeft geen toelichting.

Artikel 52.

lid 1 — Dit lid spreekt voor zichzelf en behoeft geen toelichting.

lid 2 — Omdat er loontijdvakken zijn waarvan het begin samenvalt met de aanvang van een kalendermaand en er dus ook per 1 januari 1982 loontijdvakken zullen zijn die voor die datum beginnen en daarop of daarna eindigen, is bepaald, dat de loonbelasting voor het eerst toepassing vindt ten aanzien van loontijdvakken welke na 31 december 1981 eindigen.

Uiteraard brengt dit mee, dat het doel van het loon, dat kan worden toegerekend aan de periode 1981, niet nogmaals in een aanslag inkomstenbelasting over 1981 kan worden begrepen.

In Artikel II, onderdeel 3, van het decreet houdende nadere wijziging van de "Inkomstenbelasting 1922", is dit geregeld.

De Minister van Financiën,

A.E. TELTING.